ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ 'Αριθμὸς 7 Ἐν Κων[πόλει, ΣΑΒΒΑΤΟΝ 27 Φεβρουαρίου 1909

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἕκαστον φύλλον παράδες 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

— Οἱ γλυκειὲς μέρες τελειώνουν γλήγορα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο...
— Παρηγοριά, φίλε μου, σοῦ εὔχομαι ἔφορο στὸ Σταυροδρόμι...

Ο "ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ"

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Γραφεῖα: Κουρσοὺμ χάν, ἀριθμ. 3.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐτησία	ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
»	» ταῖς Ἐπαρχίαις	»	40
»	» τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Πεννιές — **Δ. Οὔλανδ**, *(ποίημα)* — Ἀγ. *Γεωργιάδη*, **Πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα**, *(διήγημα)* — Ἀγ. *Βλάχου*, **Τραγούδια τοῦ Χάϊνε** *(ποίημα)*—Ἰ. Ἀσάνης, **Πιράδοξα φαινόμενα**—Ξεροθόλλου, **Ὁ λογαριασμὸς τοῦ παντοπώλου**, *(μικρὰ κωμωδία)* Ἄδος Δ. Ε. **Συμβουλαὶ διὰ κορίτσια** — Γ. Βιζυηνοῦ, **Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρός μου** *(συνέχεια)*, — **Ἀποτελέσματα μεταφρ. διαγωνισμοῦ** — **Ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, διαγώνισμα, εἰκόνες.**

ΠΕΝΝΙΕΣ

*** Μᾶς ἔφυγε, φαίνεται, ὁριστικῶς ὁ χειμῶνας. Ὁ ἥλιος διὰ μερικὰς ἡμέρας ἔλουσε τὴν πόλιν μας, ἤτις ἀντενάκλᾳ ὡς παρθένος, ἂν καὶ μερικοὶ ποιηταὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν παρθενίαν της. Εἶναι κλῆθεια ὅτι εἰς τὸ μέσον τῆς ἑβδομάδος ἔπεσαν ραγδαῖαι βροχαί, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐδυσφόρησε. Διότι: ***ὁ Φλεβάρης κι ἂν φλογίζῃ καλοκαιρινὲς μυρίζει.*** Ὁ κόσμος ἀνάσανε καὶ οἱ δίμοι, τὸ ἀγλάισμα αὐτὸ τῆς δημαρχιακῆς μας καλαισθησίας, πλημμυροῦν πρὸ πάντων ἀπὸ τὰς ἀντιπροσώπους τοῦ ὡραίου φύλου, αἱ ὁποῖαι δὲν μαγεύουν μόνον διὰ τῆς πολίτικης ὀμορφιᾶς των, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν κομψῶν περιβολῶν των.

*** Μὲ τὴν καλητέρευσιν τοῦ καιροῦ ὁ κόσμος ἐχύθη εἰς τὰς ἐξοχάς. Οὕτω τὰ προάστεια τοῦ μαγευτικοῦ Βοσπόρου καὶ τὰ νησιὰ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἶχαν πολλοὺς ἐπισκέπτας.

*** Οἱ ***Καιροὶ*** τῶν Ἀθηνῶν, ***οἱ πάντοτε καλῶς πληροφορημένοι***, μᾶς μεταβιβάζουν τὴν ἑξῆς εἴδησιν: «Οἱ Κωνσταντινουπολῖται σκέπτονται νὰ μεταρρυθμίσουν τὴν ἀστυνομίαν των. Ἤρχισαν δὲ ἐκ τῶν ἄνω. Κατασκευάζουν διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς καλπάκια νέου εἴδους, μὲ κορυφὴν ἐκ σιδήρου, οὕτως ὥστε νὰ ἀντέχωσι διὰ τὰ τυχὸν καταφερόμενα κτυπήματα κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν διὰ ρεπάλων καὶ ξιφῶν. Οἱ Κωνσταντινουπολῖται ἐνδιαφέρονται νὰ μάθουν τώρα ἂν οἱ ἀστυνομικοί των θὰ λάβουν καλπάκια μόνον ἢ καὶ κεφάλι.» Ἡμεῖς ἕνα ἔχομεν ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τοὺς ***Καιρούς***. Οἱ Πολῖται δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ μάθουν, ἀλλ' εἶναι βέβαιοι ὅτι, πολλαὶ μεταρρυθμίσεις δυνατὸν νὰ ἐπέλθουν εἰς τὴν ἀστυνομίαν μας, ἀλλὰ θὰ εἶναι πάντοτε μεταρρυθμίσεις περιβολῆς καὶ καλπακικαὶ καὶ τίποτε περισσότερον. Τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομίας θὰ παίζουν πάντοτε τὸν ἴδιο χαβά.

*** Ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσι ὁ περίφημος γελοιογράφος Καρὰν δ' Ἄς, ὁ ὁποῖος ἐγελοιογράφει εἰς τὸ ***Φιγαρὸ*** καὶ εἰς ὅλα τὰ κυριώτερα γελοιογραφικὰ περιοδικὰ τῆς παγκοσμίου πόλεως. Τοιαύτη ἦτο ἡ τέχνη του καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ παρισινοῦ κοινοῦ, ὥστε τὰ φύλλα ἐν οἷς ἐδημοσίευε τὰς γελοιογραφίας του ἐγένοντο, ἀνάρπαστα. Ἡ γελοιογραφικὴ καλλιτεχνία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Καρὰν δ' Ἄς ἔχασεν ἕνα τῶν διαπρεπεστέρων αὐτῆς παραγόντων.

*** Γνωστὸν ὅτι εἰς ὅλα τὰ πεπολιτισμένα κράτη ἀνεπτύχθη εἰς εὐρεῖς κύκλους ὁ σοσιαλισμός. Δὲν ἔπρεπε, βέβαια, εἰς τοῦτο νὰ ὑστερήσῃ καὶ ἡ Ἑλλάς. Φαίνεται ὅτι οἱ ὑπάρχοντες τώρα ἐκεῖ σοσιαλισταὶ ἐσκέφθησαν νὰ ἀνυψώσουν τὸν σοσιαλισμὸν εἰς κόμμα πολιτικὸν εἰς τὴν βουλήν. Καὶ διοργανοῦν πρὸς τοῦτο συλλαλητήρια ὅπως ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφαλίσουν μ-γικὰς ἕδρας εἰς τὴν βουλήν. Εἰς τὸ συλλαλητήριον, τὸ ὁποῖον ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐξεφωνήθησαν πολλοὶ λόγοι ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν τάξεων. Εὐχόμεθα ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων νὰ ἔχῃ καὶ κόμματα ἰδεῶν καὶ φρονημάτων πλησίον εἰς τὰ προσωπικά, τὰ ὁποῖα μίαν εὐτυχῆ ἡμέραν θὰ ἐκλείψουν.

*** Ὁ κ. Ἄγγελος Βλάχος, ὁ κριτικός, ὁ μεταφραστής, ὁ δημιουργὸς τῆς παρελθούσης ἐλφυρομένης γενεᾶς, ἐξακολουθεῖ τὴν μετάφρασιν τῶν τραγουδιῶν τοῦ γλυκυτάτου Γερμανοῦ ποιητοῦ Χάινε, τοῦ ὁποίου μέχρι σήμερον ἔχει μεταφράσει καὶ ἐκδώσει πολλὰ εἰς ὡγκώδη τόμον. Παραθέτομεν εἰς τὸ σημερινόν μας φύλλον ἓν δεῖγμα τῆς νεωτέρας μεταφραστικῆς προόδου τοῦ γεραροῦ λογίου.

*** Προσεχῶς ἑορτάζεται ἡ τεσσαρακονταετηρὶς τῆς καθηγεσίας τοῦ κ. Κ. Κόντου. Προμηνύονται πολλαὶ προσφωνήσεις κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἑορτασμοῦ καὶ πολλοὶ λόγοι. Πρὸ παντὸς ὅμως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ κ. Χατζηδάκης θὰ ἀνασκουμπωθῇ καὶ θὰ ἀπολύσῃ ὕμνους διὰ τὸν γεραρὸν πάτρωνα καὶ κεραυνοὺς διὰ μερικοὺς ἀντιφρονοῦντας αὐτῷ.

*** Τὶς ἄλλες εἰς τὰ Ψαράδικα ἕνεκα μικρᾶς ἀφορμῆς συνεπλάκησαν Κοῦρδοι καὶ Ἀρμένιοι. Ἡ συμπλοκὴ ἐλάμβανε διαστάσεις καὶ ἠπειλεῖτο αἵματος ῥοή. Καὶ ὅμως τίποτα ἐὲν ἔγινε. Μερικαὶ γυναῖκες ἐπρόβαλαν τῶν παραλύρων καὶ ἔρρανον δι' ὕδατος τοὺς διαπληκτιζομένους καὶ ἡ συμπλοκὴ ὡς ἐκ θαύματος διελύθη ἐκ τῶν ἐξ ὧν συνετέθη. Οἱ ἀρηίφιλοι ἀντιπρόσωποι τῶν δύο φυλῶν ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Ἰδοὺ λοιπὸν μέσον νὰ ἡσυχάσῃ ἡ κυβέρνησις τὰς ἐπαρχίας ἐκείνας τοῦ κράτους ὅπου ἀλληλοσφάζονται Ἀρμένιοι καὶ Κοῦρδοι. Οὔτε τουφέκι, οὔτε μπαρούτι ἔχει ἀνάγκην.

*** Ἡ προοδευτική μας ἑταιρεία τοῦ Τοῦνελ, τὸ καμαρωμένο ἀδελφοπῆς ἑταιρ. τῶν σιδηροδ. τοῦ Σιρκετζῆ, ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν της καὶ προέβη τελευταίως εἰς τεραστίας ἐπισκευάς. Ἔβαλε δύο τρία σανιδάκια εἰς τὸ μέρος ποῦ ἐξέρχεται ὁ κόσμος καὶ φτάνει. Αὐτὸ ἦτο τὸ κυριώτερον. Τὸ καθημερινὸ σαρδελοποίημα τῶν ἐπιβατῶν εἰς τὰ **ἀμέμπτου καθαριότητος** βαγόνιά της, τὰ **ἀπλέτως** ρωτιζόμενα, δὲν εἶναι τίποτε, μικρὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θὰ διορθωθῇ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ, μετὰ πεντήκοντα ἐνιαυτούς.

*** Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἑωρτάσθη ἡ δευτέρα ἐπέτειος τοῦ Διὸ. Συνδέσμου, ὁ ὁποῖος καθὼς λέγουν κάμνει προόδους, ἔστω καὶ ἀοράτους, ἔστω καὶ ἀφανεῖς — οἱ φιλότιμοι βαίνουν ἐπὶ τὰ πρόσω ἄνευ ἐπιδείξεων. — Τὸν λόγον τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ διαπρεπὴς γυμνασιάρχης τοῦ Ζωγραφείου κ. Ἀ. Ζαμαρίας. Τὴν τελετὴν ἐτίμησε καὶ ὁ πρεσβυς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς κυρίας του.

*** Οἱ Ταυλιανοί, οἱ ὁποῖοι τρέφουν ἀκραιφνῆ πατριωτικὰ αἰσθήματα καὶ ἕνεκα τούτου ἀπέκτησαν τὰς συμπαθείας τῶν ἀπαταχοῦ ὁμογενῶν, ἐδώρησαν εἰς τὸν διαπρεπῆ συνάδελφον κ. Μίτση διὰ τὰ φιλελεύθερα αἰσθήματα καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν, ἓν ὡραῖον ἄγαλμα, παριστάνον τὴν ἱστορίαν. Τὰ σωβινιστικὰ ὅμως ὄργανα τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου τὸ εὗρον ἀνάρμοστον. Δὲν τοὺς καλοφάνηκε. Καλὸ κι αὐτό. Εἶναι ἀνάρμοστον λοιπὸν νὰ βραβεύεται ὁ ἀγαπῶν καὶ λέγων τὴν ἀλήθειαν;

*** Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔλαβον χώραν αἱ ἐνοριακαὶ ἐκλογαὶ πρὸς ἀνάδειξιν ἐκλεκτόρων. Ἡ πάλη προεμηνύετο πεισματώδ Ὑπηκαθόσον τὸ πάθος τῶν ***βαρυαλγούντων*** καὶ τῶν ***χορτάτων***, ἔφθασεν εἰς τὸ καταλόφυρον. Ἐτονίσθη εἰς ὅλους τοὺς τραγικοὺς τόνους τῆς μουσικῆς. Μερικοὶ λογικοὶ οἰκτείροντες αὐτοὺς ἐγέλων ἀφ' ἑνὸς πρὸς βάρος των, ἔκλαιον δ' ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν πολιτικήν μας παραλυσίαν Μάλιστα εἶναι πολιτικὴ παραλυσία καὶ ὄχι ἐθνική. Τὸ ἔθνος σφριγᾷ ἀπὸ ζωὴ καὶ νεότητα. Οἱ ἐπαίοντες ῥιγοῦν ἀπὸ τὰ γηρατεῖα. Αἱ προχθεσιναὶ ἐκλογαὶ ἐφανέρωσαν τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικόν: Ὅλαι αἱ ἐνορίαι εἶναι πιστοὶ εἰς τὸν Πατριάρχην. Τὸ Σταυροδρόμιον, ὅμως καὶ τὰ Ταταῦλα εἶναι κατ' αὐτοῦ. Δηλαδή, ὁ ἐπίλεκτος κόσμος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς δὲν θέλει τὴν Α. Θ. Π. Ἰωακεὶμ τὸν Γ'.

ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ

Κοίταζαν τρεῖς κόρες ἀπ' τὸν πύργο
στὴ βαθειὰ κοιλάδα κάτου·
ἔφθανε ὁ πατέρας καβαλλάρης
μὲ τὴ χαλυβένια φορεσιά του.
« Γειά σου, καλῶς ἔρχεσαι, πατέρα!
Χάρισμα στὶς κόρες σου τί φέρνεις,
ποῦ σὲ περιμένομε ἐδῶ πέρα; »

« Κόρη μου, στὰ κίτρινα ντυμένη,
σήμερα στὸ νοῦ μου εἴσουν ἐσύ.
Δὲν εἶναι ἡ χαρά σου τὰ στολίδια
τὸ ὅ,τι λάμπει δὲ σὲ λαχταρεῖ;
Τούτη τὴ χρυσὴ ἀλυσσίδα ἐδῶ
τὴν πῆρα ἀπ' τὸν περήφανον ἱππότη,
τὄδωσα τὸ θάνατο γι' αὐτό! »

Γλήγορα τὴν ἀλυσσίδα ἡ κόρη
δένει ἕνα γύρο στὸ λαιμὸ
καὶ στὸν τόπο κάτου κατεβαίνει
ποῦ στὸ δρόμο βρίσκει τὸ νεκρό:
« Κοίτεσαι σὰν κλέφτης ξαπλωμένος
κ' εἶσαι ἕνας ἱππότης εὐγενής,
κ' εἶσαι σὺ ὁ γλυκός μου ἀγαπημένος »

Στὰ χέρια της ἀπάνου τὸν σηκώνει
καὶ κάτω τόνε πάει στὴν ἐκκλησιά,
πονετικὰ τὸν ἀπιθώνει
στὸν τάφο τῶν πατέρων του βαθιά.
Τὴν ἄλυσσο ποῦ λάμπει στὸ λαιμό της
γύρο τήνε σφίγγει δυνατὰ
καὶ πέφτει ἀπάνω στὸν καλό της.

Κοίταζαν δυὸ κόρες ἀπ' τὸν πύργο
στὴ βαθειὰ κοιλάδα κάτου·
ἔφθανε ὁ πατέρας καβαλλάρης
μὲ τὴ χαλυβένια φορεσιά του.
« Γειά σου, καλῶς ἔρχεσαι, πατέρα!
Χάρισμα στὶς κόρες σου τί φέρνεις
ποῦ σὲ περιμένομε ἐδῶ πέρα; »

« Κόρη μου, στὰ πράσινα ντυμένη,
σήμερα στὸ νοῦ μου εἴσουν ἐσύ.
Δὲν εἶν' ἡ χαρά σου στὰ κυνήγια
ποῦ γυρνᾶς τὸ βράδυ ἀπ' τὴ τὴν αὐγή;
Πῆρα ἀπὸ τὸν ἄγριο κυνηγὸ
τοῦτο τὸ χρυσόδετο κοντάρι,
τὄδωσα τὸ θάνατο γι' αὐτό ».

Στὰ χέρια της ἀδράζει τὸ κοντάρι
ποῦ ὁ πατέρας της τῆς δίνει ἐκεῖ,
χίνεται μὲ μιᾶς μέσα στὸ δάσος
κι' ὁ θάνατός της εἶναι γιὰ κραυγή.
Στὸν ἴσκιο ἀπ' τὶς φιλλύρες ἀποκάτου
κοιμᾶται ὁ ἀγαπημένος της ὕπνο βαθὺ
πλάι μὲ τὰ πιστὰ λαγωνικά του.

« Ἔρχομαι σὲ σένα ἐδῶ, καλέ μου,
ὡς σοῦ τὄχω τάξει μιὰ φορά. »
Γλήγορα βυθίζει τὸ κοντάρι
μὲς τὰ στήθη της βαθειά.
Κοιμοῦνται πλάι τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου,
πουλάκια τραγουδοῦν ψηλά,
πράσινα φύλλα πέφτουν κάτου.

Μιὰ κόρη κοίταζε ἀπ' τὸν πύργο
στὴ βαθιὰ κοιλάδα κάτου·
ἔφθανε ὁ πατέρας καβαλλάρης
μὲ τὴ χαλυβένια φορεσιά του.
« Γειά σου, καλῶς ἔρχεσαι, πατέρα!
Χάρισμα στὴν κόρη σου τί φέρνεις
ὅπου περιμένει σε ἐδῶ πέρα; »

Κόρη μου, στὰ ὁλόλευκα ντυμένη,
σήμερα μοῦ εἴσουν ἐσὺ στὸ νοῦ.
Δὲν εἶναι ἡ χαρά σου τὰ λουλούδια
ἀπ' τὴ λάμψη πιὸ τοῦ χρυσαφιοῦ;
Τὸ λευκὸ λουλοῦδι τοῦτο ἐδῶ,
πῆρα ἀπ' τὸν αὐθάδη περβολάρη
τὄδωκα τὸ θάνατο γι' αὐτό. »

Τἄσπρο τὸ λουλοῦδι βάζει ἡ κόρη
στὰ στήθη της ἀπάνω τάπαλά,
ξεκινάει καὶ πάει στὸ περιβόλι
ποῦ εἶταν τῆς ψυχῆς της ἡ χαρά.
Ἐκεῖ κάτου ὑψώνονταν μιὰ ράχη,
μέσα ἐκεῖ στὰ κρῖνα τὰ λευκὰ
πῆγε καὶ κάθησε μονάχη.

« Ὦ πῶς νἆταν σὰν τὶς ἀδερφές μου
τώρα ἐδῶ νὰ πέθαινα κ' ἐγώ!
ὅμως δὲν πληγώνει ἕνα λουλοῦδι,
ἕνα λουλοῦδι τρυφερό. »
Τὸ ἄνθος ἀχνὴ κι' ἀρρώστια θωρεῖ
ὅσο ποῦ τ' ἄνθος ἐμαράνθη,
ὅσο ποῦ μαράθηκε κι' αὐτή.

(Μετάφρασις) **Δουδοβῖκος Οὔλανδ.**

ΠΙΣΤΕΨΕ ΚΑΙ ΜΗ ΕΡΕΨΝΑ

Ο Ἀλέξαντρος Βαρλᾶς ἄναψε τὸ τρίτο τσιγάρο καὶ σεριανίζοντας τὶς εἰκόνες, ποῦ εἶταν κρεμασμένες στοὺς τοίχους, φυσοῦσε τὸν καπνὸ ἀργά, ἀργά, ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του σὰ συννεφάκι καὶ πήγαινε πρὸς τὸ ταβάνι καὶ σκορπιζούνταν. Εἶτανε ἀψηλός, παχύς, μὲ μεγάλη στρογγυλὴ κοιλιὰ κ' ἕνα μικρὸ ὑπογένι, ποῦ κάθε λίγο καὶ λιγάκι τὸ φτούχτιαζε μὲ τὸ δεξί του χέρι ἀνοίγοντας τὸ στόμα. Ἡ φυσιογνωμία του ἔδειχνε ἀπάθεια, στωικότητα καὶ καλοπέραση.

Ἄξαφνα χτυπᾷ δειλά, δειλὰ ἡ πόρτα τῆς κάμαράς του. Τραβᾶ μιὰ ρουφηξιὰ καὶ χωρὶς νὰ μετακινηθῇ φωνάζει:

— Ἐμπρός!

Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ φαίνεται στὸ κατώφλι μιὰ ροδοκόκκινη δουλίτσα, ποῦ χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της πρὸς τὸν Ἀλέξαντρο Βαρλᾶ, εἶπε:

— Ἤρτε ὁ κύριος Ἀνέστης Φαγούδης... νὰ τόνε βάλω στὸ σαλόνι;

— Στὸ σαλόνι;... ναὶ βάλ' τονα... ἢ στάσου, ὁ Φαγούδης δὲν εἶναι ξένος, πές τονα νὰ ὁρίσῃ ἐδῶ...

Ἀκούστηκαν πατήματα βαριὰ στὴ σκάλα καὶ σὲ λίγο μπαίνει μεσ' στὴν κάμαρα ὁ Ἀνέστης Φαγούδης, ἑξῆντα χρονῶν ἄνθρωπος ἀπάνου κάτου, ἐπίσης παχὺς καὶ κοιλαρᾶς, κατακόκκινος, ξουρισμένος.

— Πῶς εἶταν αὐτὸ καὶ μᾶς θυμήθηκες ἔτσι πρωί, εἶπε ὁ Ἀλέξαντρος Βαρλᾶς, πετῶντας τὸ τσιγάρο του ἀπ' τὸ παραθύρι καὶ ἀνάβοντας καινούριο.

— Εἶναι ἐνιὰ ἡ ὥρα... δὲν κοιμήθηκα ὅλη τὴ νύχτα... παιδέφτηκα σὰν τὸ Χριστὸ στὸ Γολγοθᾶ... δυστυχίες καὶ λύπες δὲν ἔνοιωσα στὴ ζωή μου, ἀπόψε μὲ πλάκωσαν ὅλες μαζωμένες.

— Μὲ τρομάζεις, φίλε μου... Μὰ δὲ μοῦ λές, τί κακὸ σοῦ γίνηκε, εἶπε ὁ Ἀλέξαντρος Βαρλᾶς, ἀνοίγοντας ἕνα βιβλίο καὶ παίζοντας μὲ τὰ φύλλα του.

— Ναί, κακὸ μεγάλο... προτιμοῦσα νὰ πέθαινα χτὲς γιὰ νὰ μὴ μάθω τίποτα.

— Λέγε λοιπόν, εἶμαι περίεργος νὰ μάθω.

— Ἐχτὲς καθούμασταν ἐγὼ κ' ἡ γυναῖκα μου στὴν τραπεζαρία, ὅτι εἴχαμε φάγει, εἴμασταν μονάχοι. Δὲν εἴχαμε τίποτα νὰ ποῦμε... Δὲν ξέρω, ἀπάνω στὴ σιγαλιὰ ποῦ βαστοῦσε. μοῦ ἦρτε μιὰ περίεργη ἰδέα... ὄχι καὶ περίεργη... ἤθελα νὰ μάθω τὴ μυστικὴ ζωὴ τῆς γυναίκας μου. Ξέρεις ὅσο κι' ἀφωσιωμένη νἆναι ἡ γυναῖκα σου, ὅσο νὰ σ' ἀγάπησε, ὅσο νὰ σὲ περιποιήθηκε, ὅσο νὰ σοῦ τὰ εἶπε ὅλα, κάτι θὰ σοῦκρυψε, ἕνα πονάκι, μιὰ χαρίτσα, τέλος ἕνα μικρὸ κι' ἀσήμαντο μυστικό... Ἀφτὸ τὸ πονάκι, τὴ χαρίτσα, τὸ μικρὸ κι ἀσήμαντο μυστικὸ θέλησα νὰ τὸ μάθω. Λέω λοιπὸν τῆς γυναίκας μου:

«—Ἰουλία μου, μοῦ ἦρτε ἕνας πόθος κ' ἐπιθυμῶ τὸν πόθο αὐτὸ νὰ μὴν τὸν ἀφήσω νὰ μείνῃ πόθος. Μὰ δὲ θὰ μοῦ ἀργηθῇς ὅ,τι σοῦ ζητήσω...

«—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ἀποκρίθηκε.

«—Θὰ σοῦ διηγηθῶ τή ζωή μου μὲ ἐλλικρίνεια, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ παντρεύτηκα ἴσια μὲ τώρα, καὶ θὰ μοῦ διηγηθῇς κ' ἐσὺ τὴ δική σου, δηλαδή, τὴ ζωή μου ποῦ δὲν ξέρεις καὶ τὴ δική σου ποῦ δὲν μπόρεσα νὰ μάθω, τή μυστικιά μας τὴ ζωή, ποῦ ἀπόβλεπε τὴν ἀγάπη μας, τὸ σπιτικό μας. Νὰ μὴ μοῦ κρύψῃς τίποτα... Εἶμαι τώρα ἑξῆντα χρονῶν κ' εἶσαι πενηνταπέντε κι' ἂν εἶχε τίποτα αὐτὴ ἡ ζωή, ποῦ μποροῦσε νὰ πειράξῃ τὸν ἄλλονα, τώρα δὲ θἄχῃ σημασία, θὰ ξεμολογηθοῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, σὰ νὰ εἶναι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου πνευματικός. Θὲς καλήτερο ξεμολογὴ ἀπὸ τὸν ἄντρα σου; Θὰ μοῦ ὁρκιστῇς πῶς δὲ θὰ παραλείψῃς τίποτα, καὶ θὰ σοῦ ὁρκιστῶ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο... ἐγὼ μάλιστα θἀρχίσω πρῶτος. Ἔλα, ὁρκίσου μὲ.

«Σὰν ταραγμένη λιγάκι ἡ Ἰουλία γυρνᾶ καὶ μοῦ λέει:

«—Μὰ δὲν ἠξέρες τίποτις ἄλλο νὰ μοῦ ζητήσῃς; Τὶ θὰ τὰ κάνῃς τὰ περασμένα...

«—Εἴμαστε γέροι κ' οἱ γέροι ζοῦνε μὲ τὴν ἀνάμνηση τῶν περασμένων... αὐτὴ εἶναι ἡ χαρά τους κ' ἡ λύπη τους... Τὰ γερατειὰ δὲ βλέπουν ἐμπρός, ἀλλὰ πίσω, γιατὶ τὰ μπροστινὰ τὰ βλέπουν καλήτερα, εἶναι πιὸ φωτεινά, βρίσκουνται σὲ ἐπίπεδο μέρος... κάμποσα χρόνια ἡ ἴδια ζωή, χωρὶς κύματα, χωρὶς λαχτάρες, χωρὶς ἀπροσδόκητα, τὸ πολὺ-πολὺ λίγα γέλοια ἢ λίγα κλάματα καὶ τέλειωσε... ὁ λάκκος κ' ἡ ἀφομοίωση μὲ τὴ μάννα γῆ... ἐνῶ τὰ πίσω σοῦ φαίνουνται θομπά, εἶναι πιὸ μακρισμένα, πιὸ ἀδιάβαστα, πιὸ φουρτουνιασμένα καὶ κουράζεσαι κάπως νὰ τὰ φέρῃς μπροστὰ στὰ μάτια σου... Ἔλα τώρα ὁρκίσου πῶς θὰ μοῦ τὰ πῇς ὅλα. Καὶ ὁρκίσθηκε. Ὁρκίσθηκα κ' ἐγὼ κι ἄρχισα.

«—Θυμᾶσαι, σὲ εἶχα διεῖ ἕνα, δυό, τρεῖς φορὲς καὶ τρελλάθηκα γιὰ τὴν ὀμορφιά σου, τὴν καλοσύνη σου, τοὺς τρόπους, τὴ χάρη σου. Σὲ ζήτησα ἀπὸ τὸν πατέρα σου μὲ δέχτηκε ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ Θεὸς ν' ἁγιάσῃ τὴν ψυχή του, μὲ δέχτηκες καὶ σύ, ἂν καὶ κάποια μοῦ εἶπε πῶς δὲ σοῦ καλοάρεζα, κακὲς γλῶσσες, καὶ παντρευτήκαμε. Μεγαλήτερη εὐτυχία γιὰ μένα δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ, δὲ φανταζούμουνα πῶς εἴτανε δυνατὸ νὰ νοιώσω μεγαλείτερη χαρά... Εἶδες πῶς σὲ περιποιήθηκα, πῶς εἶχα τὸ σπίτι μας.. μήπως ὑπῆρξε ποτὲ στιγμὴ ποῦ νἄνοιωσα πόνο, ποῦ νἄνοιωσα πίκρα; Ὄχι, ποτέ... ἢ ψέμματα λέω... ψέμματα, ὑπῆρξε μιὰ στιγμὴ ποῦ αἰσθάνθηκα μιὰ πίκρα. Μιὰ φορά, θυμᾶσαι, μιὰ νύχτα ποῦ ἄργησα νἄρτω; τρεῖς τέσσερεις φίλοι, ὥρα τους καλή, ἡ εὐτυχία δὲ μ' ἄφησε

νὰ μάθω ποτὲς ἂν πέθαναν ἢ ζοῦνε, μὲ πήγανε σὲ μιὰ μπυραρία καὶ μὲ μεθύσανε. Σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε, ἐγὼ μελετοῦσα νἄρτω σπίτι, ἐκεῖνοι δὲν ἤξερα ποῦ θὰ πηγαίνανε. Σὰν ἔμαθαν τὸ σκοπό μου μὲ τραβήξανε, δὲ μ' ἀφήσανε, εἶπαν πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ χαλάσω τὴν παρέα, μ' ἐπείσανε στὰ τελευταῖα. Πήραμε κάτι δρόμους, ποῦ δὲν τοὺς ξαναεῖδα ποτὲ ὡς τὴν ἡλικία ποῦ εἶχα φτάσει. Στεκούμαστε σὲ μιὰ πόρτα, χτυποῦμε, μπαίνουμε μέσα. Ποῦ διάβολο πηγαίναμε, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, γιατὶ σὲ βεβαιῶ τίποτα δὲν εἴξερα, σὰν τὸ στραβὸ στὸν Ἅδη σερνούμουνα. Τέλος, νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, θρονιαζούμαστε σὲ μιὰ κάμαρα καλοσυγυρισμένη. Σὲ κομμάτι ἀνοίγει μιὰ πλαϊνὴ πόρτα καὶ πηδᾶ μέσα μιὰ κοπέλα μισόγυμνη, μὲ μπράτσα ἀνοιχτά, λαιμοὺς ἀνοιχτούς, ποδάρια ἀνοιχτὰ καὶ ὀμορφιὰ ἔξοχη. Ἤρτε κατευθείαν σὲ μένα, νὰ μὲ συγχωρέσῃς γυναῖκα, μεθυσμένος ξέρεις... μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ φιλοῦσε, ξέρεις, μεθυσμένος. Τὸ αἷμά μου ἄναψε, κόρωσε κ' εἴμουνα ἕτοιμος νὰ τῆς ἀνταποδώσω κ' ἐγὼ τὰ ἴδια, νὰ μὲ συμπαθήσῃς γυναῖκα, μεθυσμένος ξέρεις... Μὰ κρατήθηκα, ἤρτες στὸ νοῦ μου ἐσύ, ἡ εἰκόνα σου, ἐσὺ ἡ ἴδια φανερώθηκες μποροστά μου καὶ τινάχτηκα, ἔδωσα μιὰ σκουντιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη κ' ἔκανα νὰ φύγω... Οἱ φίλοι μου γελοῦσαν... κατάλαβα τὴ φκιάκα τους, τοὺς ἔβρισα κ' ἔφυγα. Θυμοῦμαι ἐκείνη τὴ βραδειὰ σὰν ἦρτα σπίτι σ' ἀγκάλιασα, σὲ φίλησα, σὲ φίλησα, δὲ σὲ χόρταινα. Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ, ξέρεις μεθυσμένος εἴμουνα.. τὰ ρέστα τὰ ξέρεις... Καὶ τώρα ἔλα, πὲς τὴ δική σου τὴ ζωή.

«Ξεροκατάπιε μιὰ ἡ Ἰουλία κι' ἄρχισε:

«—Σὰν ἤρτες καὶ μὲ ζήτησες ἀπὸ τὸν πατέρα μου εἶναι ἀλήθεια πῶς δὲ σὲ ἤθελα... μὰ μ' ἔπεισε ἡ μητέρα. Εἶχες πλούτη, εἴσουνα καλὸς νέος, ἐνῷ ἐγὼ τί εἴμουνα, ἕνα φτωχοκόριτσο ἄποιχο καὶ τίποτα παραπάνω. Ἀποφάσισα λοιπὸν καὶ σὲ πῆρα. Καὶ δὲν εἴμουνα δυστυχής, ὅ,τι ἤθελα τὸ εἶχα, νόμιζα μάλιστα πῶς ἄρχισα νὰ σ' ἀγαπῶ... κ' ἴσως σ' ἀγαποῦσα τότες. Μὰ μιὰ φορό, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ποῦ ζούσαμε μαζί, στὴ γειτονιά μας ἦρταν κάτι καινούργοι νοικατόροι, ἴσια-ἴσια κατάντικρά μας. Ἕνα πρωί, ἐσὺ εἴσουνα φευγάτος, ἀνοίγοντας τὸ παράθυρό μου, βλέπω στὸ ἀντικρυνὸ τὸ σπίτι ἕνα νέο, καλοκαμωμένο, μελαχροινό, τέλος ὡραῖο, πολὺ ὡραῖο νέο. Μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση... μὰ φαίνεται πῶς θὰ τοῦ ἔκανα κ' ἐγὼ τὴν ἴδια ἐντύπωση, γιατὶ κάθε πρωὶ σὰν ἄνοιγα τὸ παραθύρι μου τὸν ἔβλεπα πάντα ἀντίκρυ μου λουσαρισμένο, μὲ στριμμένο μουστακάκι. Ἕνα πρωὶ τόλμησε καὶ μὲ χαιρέτησε... Ἐγὼ τραβήχτηκα μέσα χωρὶς ν' ἀπαντήσω στὸ χαιρετισμό του. Μὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν μποροῦσα νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τὸ παραθύρι... ἔφευγα, ἐρχούμουνα, ἐρχούμουνα ἔφευγα. Ἐμοιαζα σὰν τὴν πεταλοῦδα ποῦ μαγεύεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ τρογυρνᾷ τρογυρνᾷ ἴσια μὲ ποῦ νὰ καῇ...

Ἕνα πρωὶ ἀπάντησα κ' ἐγὼ στὸ χαιρετισμό του, βλέπεις, δὲν ἔμοιαζα ἐσένα... Κάθε μέρα τόνε συλλογισούμουνα, θυμοῦμαι μάλιστα πῶς κάμποσες βραδιὲς βλέποντάς με μελαγχολικιά, μὲ ρώτησες τί ἔχω... Καὶ πῆρα τὰ μέτρα μου κι ἄλλη φορὰ δὲ μὲ ξαναεῖδες συλλογισμένη... ξέρεις τ' εἶναι ἡ γυναῖκα σὰ θέλει νὰ ὑποκριθῇ; Ἕνα ἄλλο πρωὶ μόλις ἀνοίγω τὸ παράθυρο, νἄσου καὶ νοιώθω κάτι νὰ πέφτῃ στὰ μοῦτρά μου. Ἀντίκρυ μου εἶταν ὁ νέος καὶ στὰ πόδια μου ἕνα χαρτάκι τυλιγμένο καλὰ καλά. Τὸ παίρνω, τὸ ξετυλίζω. Εἶτανε γράμμα. Πάω σὲ μιὰ κώχη καὶ τὸ διαβάζω. Πῶς χτυποῦσε ἡ καρδιά μου. Μοῦλεγε πῶς μ' ἀγαπᾷ πολύ. Πῶς ἤθελε ν' ἀνταμωθοῦμε. Ἐγὼ δὲν ἀποκρίθηκα στὸ γράμμα ἐκεῖνο, τοῦ εἶπα πῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔγραψε, εἴμουνα παντρεμμένη. Θύμωσε, δυὸ τρεῖς μέρες δὲ φάνηκε. Ἀλήθεια τί μαριόλοι ποῦ εἶναι κ' οἱ ἄντροι... Αὐτὸ δὲν ξεύρω γιατὶ μοῦκανε μεγάλο κακό. Εἶταν τὶς μέρες ἐκεῖνες, ποῦ μὲ ξαναεῖδες νὰ μελαγχολῶ καὶ μὲ ρωτοῦσες. Οὔτε νὰ κρύψω πιὰ τὴ μελαγχολία μου μποροῦσα καὶ σοῦ ἀποκρίθηκα πῶς εἴμουνα λιγάκι ἀδιάθετη. Τὸ κλάμα ποῦ ἔκανα κρυφά, τοὺς πόνους ποῦ τράβηξα εἶναι ἀνιστόρητοι. Τὸν ἀγαποῦσα τὸ μελαχροινὸ νέο, τρελλαινούμουνα γιὰ κείνονα, εἴμουνα δική του πειά. Τὴν τρίτη μέρα φάνηκε ξανὰ στὸ παράθυρο, μοῦ ἔρριξε ἀκόμα ἕνα γράμμα καὶ μοῦ ἔλεγε τὰ ἴδια, πρόσθετε μάλιστα πῶς ἂν ἀρνηθῶ θὰ σκοτωθῇ. Τί μποροῦσα νὰ κάνω, μοῦ εἶταν ἀδύνατο ν' ἀντισταθῶ, νὰ μὲ συγχωρέσῃς ἄντρα μου, ἀνήμπορο πλάσμα, ξέρεις... Αὐτὸ εἶναι κι ὅλας ἀπὸ τὸ Θεό, ἂν δὲν ἀγαποῦσα ἐσένα κι ἀγαποῦσα ἐκείνονα δικό μου φταίξιμο δὲν εἶναι... ὁ Θεὸς κυβερνοῦσε τὴν ἀγάπη μου καθὼς κυβερνᾷ ὅλο τὸν κόσμο... Μιὰ μέρα γίνηκα ὅλως διόλου δική του... Ἔτσι ζήσαμε ἕξη ἑπτὰ μῆνες. Ἄξαφνα τὸν ἔχασα. Δὲν τὸν ξαναεῖδα πιά. Ἔκλαψα, ἀποφάσισα νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ σκοτωθῶ, παρηγοριὰ δὲν εἶχα... Μὰ περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ μαζὶ μὲ τὸν καιρὸ πέρασε κ' ἡ ἀγάπη μου κι ἄρχισα ν' ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου καὶ νὰ τόνε σέβουμαι... νὰ μὴν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς νἀκούω τὴ φωνή του, τὸ περπάτημά του, τὸ γέλοιο... Ἡ ἀγάπη μου ἡ πραγματικὴ ποῦ ἄρχισε γιὰ σένα φύτρωσε στὴν καρδιά μου ὕστερα... ὁ πρῶτος μου ἄντρας εἴτανε ἐκεῖνος, ἐσὺ εἴσουνα ὁ δεύτερος... Καὶ τώρα σ' ἀγαπῶ θεῖα... Τίποτα ἄλλο μυστικὸ δὲν ἔχω... ὅ,τι μοῦ ζήτησες σοῦ τὤδωσα καὶ τὴν ψυχή μου ἀκόμη ἂν ζητοῦσες θὰ σοῦ τὴν ἔδινα.»

— Φίλε Βαρλᾶ, φίλε μου Ἀλέξαντρε Βαρλᾶ, σὰν τἄκουσα ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἦρθε ἴλιγγος, ζάλη, μαυρίλα... εἶδα σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ γκρεμίζεται τὸ ὄνειρό μου στὸ γκρεμνό... Γύρισα κ' εἶπα τῆς γυναίκας ἐκείνης πῶς εἶναι ἄτιμη.., πῶς εἶναι μιὰ βρώμα καὶ δὲν ἄξιζε τὴν τόση ἀγάπη ποῦ τῆς εἶχα... Καὶ τώρα στὰ γεράματα εἶμαι δυστυχής.

Ὁ Ἀλέξαντρος Βαρλᾶς ἐγάντσωσε τὰ μεγάλα δάχτυλα τῶν χειριῶν του στὶς μασκάλες τοῦ γελεκιοῦ του καὶ προσβλέποντας τὸ φίλο του πάτησε τὰ γέλοια, ποῦ κατεβόησε ἡ κάμαρα.

— Χά, χά, χά! Ἀνέστη μου, χά, χά, χά!...

Ὁ Ἀνέστης Φαγούδης κατέβασε τὰ μοῦτρα του, σούφρωσε τὰ φρύδια του, σοβαρεύτηκε. Δὲν πρόσμενε ἀπὸ τὸ φίλο του τέτοια εἰρωνία, τέτοιο περιγέλασμα. Ὁ Βαρλᾶς τὸν εἶδε μιά, γύρισε τὸ φύλλο, σοβαρεύτηκε κι ἀφτὸς κ' εἶπε:

*— Σοῦ κακοφαίνεται ποῦ γελῶ... Ἀμὲ τὶ ἤθελες νὰ γυρέψῃς ἀπὸ τὴ γυναῖκα σου νὰ σοῦ ξεμυστηρεφθῇ τὴ μυστικιὰ ζωή της... Ἂν ἔκαμαν ὅλοι σὰν κ' ἐσένα, πόσοι σήμερα θὰ τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας τους... Δὲν εἶσουνα εὐχαριστημένος νὰ μὴν ξέρῃς τίποτα κ' ἔτσι τὸ γαλήνιο ταξεῖδι τῆς ζωῆς σου νὰ μὴν ταραχθῇ ἀπὸ κανένα κῦμα;... Τί μὲ μέλει ἐμένα, σὲ παρακαλῶ, ἂν μὲ βρίζουνε ἀπὸ πίσω μου... πίσω ἀπ' τὸ βασιλιᾶ ὅ,τι θὲς πές, φτάνει ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἀκούει τίποτα καὶ κάθεται εὐτυχισμένος στὸ θρόνο του. Ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπάτησε, ἐγὼ δὲν ἔμαθα τίποτα, πέθανα χωρὶς νὰ μάθω τίποτα, εἶναι τὸ ἴδιο σὰ νὰ μὴ μὲ ἀπάτησε... εἶναι ψέματα;... Μὲ περιποιήθηκε, μ' ἔδωσε ὅ,τι τῆς γύρεψα, τὴ ζωή της, τὴν ἀφοσίωση, τὶς φροντίδες της, τὴ νόμιζα τίμια, ἱκανοποιούμουνα ἔτσι καὶ ἠθικά. Τὶ νὰ γυρεύω περισσότερο; Ἡ ὄρνιθα σκαλίζοντας βγάζει τὰ μάτια της. Νὰ τώρα βλέπεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποῦ φορτωμένος μὲ τὸ κουφάκι του περπατεῖ; Βλέπεις κ' ἐκεῖνο τὸ δέντρο ποῦ κουνιοῦνται τὰ φύλλα του ἀπὸ τὸν ἀγέρα; Τὰ βλέπεις αὐτὰ καὶ τὰ πιστεύεις καὶ ὅμως μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ μὴν περπατῇ καὶ τὰ φύλλα τοῦ δέντρου νὰ μὴν κουνιοῦνται, μπορεῖ νὰ παθαίνουμε καμμιὰ ὀφθαλμαπάτη, κανένα γέλασμα τοῦ ματιοῦ, εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶμε νὰ πιάσουμε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ φύλλα γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε; Καὶ τί μᾶς κόφτει; Τὸ πᾶν εἶναι νὰ νομίζῃ κανεὶς καὶ νὰπολαβαίνῃ ἐκεῖνο ποῦ νομίζει... Ἴσια μὲ τώρα ἡ γυναῖκα σου σοῦ ἔδωσε κανένα σημεῖο τῆς ἀπιστίας της, σοῦ ἔκανε νὰ νομίζῃς πῶς δὲ σ' ἀγαπᾷ;... Ὄχι, ἔ τότε θὰ πῇ πῶς γιὰ σένα ἡ γυναῖκα σου εἶτανε πιστὴ καὶ σ' ἀγαποῦσε. Τελείωσε. Μὰ ψέματα εἶτανε, τί σὲ μέλει ἐσένα; Ἐσὺ ἴσια μὲ σήμερα δὲν πέρασες τὴ ζωή σου νομίζοντας πῶς ἀγαπιέσαι; Ἔλα, πάρε τὸν τάδε νὰ ποῦμε, ποῦ ἀγαπήθηκε στἀλήθεια καὶ δὲν ἀπατήθηκε, πές μου τί περισσότερο ἔνοιωσε ἀπὸ σένα, ποῦ νόμιζε, πῶς ἀγαπιέσαι καὶ ποῦ δὲ σοῦ δόθηκε ἀφορμὴ νὰ νομίσῃς τὸ ἐναντίο; Σοῦ τὸ εἶπα καὶ σοῦ τὸ ξαναλέω, σὰ νομίζεις πῶς εἶσαι κουτσός, εἶσαι κουτσὸς, σὰ νομίζεις πῶς ἔχεις μιὰ μεγάλη μύτη, ἔχεις τὴ μεγάλη μύτη, γιατὶ ἐκεῖνο τὸ **νομίζεις** προέρχεται ἀπὸ κατάπεισμα. Κατάλαβες τώρα; Πήγαινε, γλήγορα πήγαινε καὶ φίλησε τὴ γυναῖκα σου καὶ πάρε της καὶ συχώρεση, γιατὶ τὴν εἶπες ἄτιμη καὶ βρώμα.*

— Μὰ πῶς γίνεται αὐτό, πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ θέλῃ νὰ μάθῃ ὁλόψυχη τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας του, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς παντρειᾶς της τοὐλάχιστο;...

— Δὲν πρέπει, σοῦ εἶπα, ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμο νὰ τὰ γυρεύῃ ὅλα... Κάνεις ἕνα βιβλίο καὶ βρίσκουνται μερικοὶ καὶ σοῦ τὸ ἐκθειάζουνε μπροστά σου, σὲ κάνουνε νὰ νομίνῃς πῶς εἶναι ἀριστούργημα τὸ βιβλίο σου καὶ σὺ μεγάλος συγγραφέας, μὰ στἀλήθεια τὸ βιβλίο σου μπορεῖ νὰ εἶναι μηδενικὸ καὶ σὺ ἕνας ἀνόητος γραφιᾶς... Τί σὲ κόφτει ἐσένα, ἐσὺ φτάνει νὰ πεθάνῃς νομίζοντας πῶς εἶσαι δοξασμένος, γιατὶ κ' ἡ δόξα εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ τὰ πράματα ποῦ κάνουν τὸν ἄνθρωπο εὐτυχῆ, ἔτσι τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐγωισμὸς γίνεται, μὴν πᾶς νὰ ἀκροασθῇς κρυφά, νὰ διῇς τὸ τί λένε γιὰ σένα, μπορεῖ νὰ ποῦνε τίποτις κακὸ καὶ νὰ σοῦ κακοφανῇ... καὶ νὰ χάσῃς καὶ μιὰ αἰτία εὐτυχίας... Φίλε μου, ἡ ἀληθινὴ ἀλήθεια δὲ φέρνει τὴν εὐτυχία καὶ γι αὐτὸ εἶναι ψέμα· τὸ τὶ νομίζεις εἶναι ἡ σωστὴ ἀλήθεια καὶ παραπάνω μὴ γύρευε ἂν θὲς νὰ περάσῃς τὴ μικρὴ ζωή σου εὐτυχισμένος καὶ χωρὶς φουρτοῦνες, γιατὶ ὁ κόσμος γιὰ τὸ ὄν, ὅπως σκέπτεται ἀφτό, δὲν εἶναι κατιτὶς πολυσύνθετο, οὔτε ὁ ἔτερισμὸς παίζει μεγάλο ρόλο, παρὰ μόνο τὸ ἐγὼ ὑπάρχει καὶ βασιλεύει καὶ κάτι πράματα ποῦ εὐχαριστοῦνε τὸ ἐγώ, τίποτα ἄλλο καὶ γι αὐτὸ καὶ μόνο πασκίζει τὸ ὄν καὶ πρέπει νὰ πασκίζῃ,.. παράδειγμα πάρε τὰ ζῶα... Ἔλα, πήγαινε γρήγορα νὰ φιλήσῃς τὴ γυναῖκα σου, ποῦ ἴσια μὲ τώρα δὲ σοῦ ἔδωκε ἀφορμὴ νὰ πικραθῇς... ποῦ ἔχει ἀκέραια ἱκανοποιήσει τὸ ἐγώ σου.

— Ἀντίο, Βαρλᾶ, ἀντίο... πάγω νὰ φιλήσω τὴ γυναίκα μου...

1904 **Ἀχ. Γεωργιάδης.**

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ·Ι·ΝΕ

Μιὰ βασιλοποῦλα εἶδα στὄνειρό μου,
μ' ὄψη δακρυσμένη, μὲ μορφὴ χλωμή.
Κάτω ἀπό 'να δέντρο ἦταν στὸ πλευρό μου,
καὶ τὴν ἐκρατοῦσα μ' ἀγκαλιὰ θερμή.

Τοῦ πατέρα σου, εἶπα, δὲ ζητῶ τὸ θρόνο,
οὔτε τὸ χρυσό του στέμμα δὲ ζητῶ,
οὔτε διαμαντένιο σκῆπτρο... Σένα μόνο,
σένα θέλω, ὅπως τώρα σὲ κρατῶ.

Ἄχ! αὐτὸ δὲν εἶναι, μοῦπε, γιὰ νὰ γένῃ.
Εἶμαι πεθαμένη, πρέπει νὰ στὸ πῶ,
Μόνον ὅταν νύχτα τὸ φεγγάρι βγαίνει,
ἔρχομαι κοντά σου γιατὶ σ' ἀγαπῶ.

Ἄγγελος Βλάχος.

ΜΑΝΙΑΣΗ ΖΑΔΕ ΡΕΦΙΚ
ὁ ἀποθανὼν ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Πολλὰ παράδοξα φαινόμενα παρουσιάζει ἡ νῆσος Κεφαλληνία, ἀλλ' ἐξ ὅλων τούτων τέσσαρα κυρίως εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐγείρουν τὴν περιέργειαν τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ δίδουσι τροφὴν ἄφθονον εἰς τοὺς λογίους καὶ ἐπιστήμονας. Ταῦτα εἰσί:

α'). Ἡ παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος Ἀργοστολίου καταβόθρα. β'). **Ἡ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Αἶνος Ἄκωλη ἢ Ἄβυθος ἤτοι, μικρὰ λίμνη ἄνευ πυθμένος.** *γ').* **Τὸ χρυσωμένο βουνὸ** *καὶ δ').* **Ἡ πέτρα ποῦ κουνιέται.**

Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων φαινομένων τὸ ἀξιοπεριεργότερον, ἴσως δὲ καὶ τὸ μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἡ **Πέτρα ποῦ κουνιέται.**

Πόσαι μελέται ἔχουσι γείνῃ περὶ τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου; Πόσαι διατριβαὶ ἔχουσι γραφῆ; Πόσοι γεωλόγοι καὶ φυσιολόγοι ἔχουσιν ἀσχοληθῆ διὰ τὴν λύσιν τοῦ πρωτοτύπου τούτου φαινομένου; Ἀλλὰ μέχρις ὥρας εἰς οὐδὲν ἄλλο ἔχουσι καταλήξει, εἰμὶ ὁ εἷς νὰ ἀναιρῇ τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου.

Καθ' ἑκάστην ἐπισκέπτονται τὴν νῆσον πλεῖστοι ἀπεσταλμένοι τῶν διαφόρων ἀκαδημιῶν, ἵνα μελετήσωσι καὶ ἐξακριβώσωσι τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Πέτρα κινεῖται. Πλησιάζουν τὸν ἄφωνον τοῦτον βράχον ζητοῦντες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν των νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς καὶ ἐξακριβώσωσι τὸ αἴτιον. Ἀνέρχονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του, ζητοῦντες ἵνα τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας των κινούμενον ἔδαφος λύσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπορίαν, ὡς ἄλλοτε αἱ ἱέρειαι τῶν Δελφῶν ἐχρησμοδότουν, ἀνερχόμεναι ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Δρυός. Ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην. Μετ' ἀπορίας των τότε ἐρωτῶσιν. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι ἐκείνη, ἥτις ἔλυσε τὰς ἀπορίας τῶν σεισμῶν, τῆς βροντῆς, τῆς ἀστραπῆς, τῆς παλιρροίας καὶ τόσων ἄλλων θεωρουμένων μυστηρίων; Ἀλλ' ἡ Πέτρα ὅλο κουνιέται, καὶ θὰ κουνιέται πρὸς πεῖσμα τῶν ἀπορούντων.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Πέτρα εὑρίσκεται εἰς τὸ νοτιοανατολικὸν μέρος τῆς ἐπαρχίας Πάλης, παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἄκραν τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ δήμου Καρδαμητῶν,

ἐγγύτατα τῇ ἀκτῇ, ὁλόκληρος δὲ σχεδὸν ἐμβεβαπτισμένη ἐντὸς τῆς θαλάσσης. Τὸ σχῆμα τῆς ἄνω ἐπιφανείας, ἐφ' ἧς πατοῦμεν, εἶναι τετραγωνικόν, ἔχον ὡς ἔγγιστα περίμετρον 20 βημάτων, ἐπιφάνειαν ὁμαλὴν καὶ εὐχερῶς βατὴν κατὰ τὰ τρία τέταρτα, καὶ μόνον ἡ νοτιοανατολικὴ αὐτῆς πλευρὰ ὀλισθαίνει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τῆς ὁποίας ὁ πυθμὴν περιβάλλει αὐτήν. Καὶ πρὸς τὸ νότιον μὲν μέρος, εἰς πολὺ μικρὰν ἀπὸ τῆς Πέτρας ἀπόστασιν, ὑπάρχει προεξοχὴ τῆς ἀκτῆς, σχηματίζουσα κολπίσκον ἐντὸς τοῦ ὁποίου κεῖται ὁ κινούμενος βράχος, ἐνῷ τὸ ἀνατολικὸν καὶ βόρειον εἶναι ὅλως ἐλεύθερον, ὅθεν τὰ κύματα ἐν καιρῷ τρικυμίας σκεπάζουσι ὁλόκληρον τὸν βράχον, κατὰ δὲ τὸ δυτικὸν μέρος κεῖται ἐγγύτατα τῇ ἀκτῇ.

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὸν βράχον, θέτουσι τεμάχιον σκληροῦ λίθου μεταξὺ τοῦ βράχου καὶ τῆς ἀκτῆς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπομακρύνσεως· τῆς ἀντιθέτου ὅμως κινήσεως ἐπερχομένης, τὰ πετράδια θριμματίζονται ὡς κόκκοι σίτου ὑπὸ τὴν μυλόπετραν.

Πάντες οἱ ἐπισκεφθέντες τὸν μυστηριώδη βράχον ἔχουσι χαράξει ἐπὶ τῆς βατῆς ἐπιφανείας τὰ ὀνόματά των. Ἐκεῖ βλέπει τις ὀνόματα ὅλων τῶν γλωσσῶν καὶ χρονολογιῶν, δίκην ἱερογλυφικοῦ εὑρήματος σανσκριτικῆς ἐποχῆς.

Καθὰ λέγουσι περιηγηταὶ ἐν διαφόροις χρόνοις ἀριθμήσαντες τὸ πλῆθος τῶν ταλαντεύσεων, δὲν εὗρον τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον. Κατὰ μέσον ὅμως ὅρον ὁ ἀριθμὸς νῦν αὐτῶν εἶναι 20 ἀνὰ πᾶν πρῶτον λεπτόν. Ἡ μείωσις δὲ αὕτη παρατηρεῖται ἀπὸ τὸ 1867, ἀφ' ἧς ἐποχῆς συνέβησαν οἱ σφοδροὶ ἐκεῖνοι σεισμοί.

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν ***Πέτραν ποῦ κουνιέται*** *διακρίνουσι τὴν ἤρεμον κίνησίν της καὶ τὸν ἐκτοπισμὸν, ἱστάμενοι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· ἀλλὰ καὶ ὁ πατῶν ἐπ' αὐτῆς καὶ περιπλέον ὁ ὀκλαδὸν καθήμενος, ἀντιλαμβάνεται τὴν παλμικήν της κίνησιν, ἥτις ἔχει διεύθυνσιν ἐξ Α. πρὸς Δ. Πολλαὶ καὶ διάφοροι ἐξηγήσεις ἔχουσι γραφῆ εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη δὲν τὰς ἐθεώρησε βασίμους. Ὁ διαπρεπὴς παρ' ἡμῖν Α. Μηλιαράκης εἰς τὴν γεωγραφίαν αὐτοῦ περὶ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης (σελ. 78) ὁμιλῶν περὶ τῆς* ***Πέτρας ποῦ κουνιέται*** *λέγει τὰ ἑξῆς:*

« Μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον ὅλον εἶναι ἡ μυστηριώδης αὕτη Πέτρα, τῆς ὁποίας μέχρις ὥρας μένει ἀνεξήγητον τὸ πρόβλημα τῆς κινήσεως, μεθ' ὅλας τὰς γενομένας κρίσεις καὶ ἑρμηνείας.

Πολλοὶ ὑπέθεσαν ὅτι ὁ βράχος στηρίζεται ἐπὶ εἴδους τινὸς ὑπομοχλίου, σχήματος ἡμισφαιρικοῦ, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς βαρύτητος περὶ ὃ κινεῖται διηνεκῶς ὠθούμενος ὑπὸ τῶν θαλασσίων κυμάτων. Ἡ θεωρία αὕτη ἀνατρέπεται μόνη της, διότι εἴτε εἶναι τρικυμία καὶ τὰ κύματα ξεσποῦν εἰς τὴν ἀφρισμένην αὐτῶν μαγίαν ἐπὶ τοῦ βράχου, εἴτε ἡ θάλασσα ἠρεμεῖ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ μετακινήσῃ οὐδὲ κέλυφος καρύου, ἡ κινουμένη Πέτρα ἔχει τὴν αὐτὴν τακτικήν. Καὶ ἑτέρα ἀπόδειξις ἥτις νὰ ἀναιρῇ τὴν ἄνω γνώμην εἶναι καὶ ἡ ἑξῆς:

Οἱ Ἄγγλοι δέσαντες δι' ἀλύσσεων τὸν βράχον, ἐζήτησαν ὅπως διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ μετακινήσωσι τὴν Πέτραν, ἀλλ' αἱ ἀλύσσεις ἐθραύσθησαν καὶ ἡ Πέτρα ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν της, ἡ δὲ προστριβὴ τῶν ἀλύσσεων φαίνεται ἔτι ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ἔχει βαθείας ρίζας στερεωμένας εἰς στερεὸν ἄξονα.

Ἄλλοι κρίνουσιν, ὅτι ἕλκεται ὑπὸ τῆς πλησιεστάτης κειμένης ξηρᾶς, ἐνεργούσης ὡς ἑλκυστικὴ μαγνιτικὴ δύναμις. Ἀλλὰ τότε διατί δὲν ἕλκονται καὶ τὰ λοιπὰ ἐκεῖ πλησίον σώματα; Διατί δὲν εἱλκύσθη καὶ ἡ λέμβος ἡ μεταφέρουσα τὸν τὴν γνώμην ἐκφέροντα παρατηρητήν; Διατί δὲν ἠσθάνθη καὶ τὸ σῶμά του ἑλκυόμενον πρὸς τὴν ξηράν; Καὶ ἐκτὸς τούτου ὅταν ἑλκύεται πρὸς τὴν ξηράν, ὑπὸ ποίας δυνάμεως ἕλκεται ἀντιθέτως καὶ ἐπανέρχεται ἐν τῇ προτέρᾳ της θέσει;

Ἄλλοι πάλιν κρίνουν, ὅτι ἡ αἰτία προέρχεται ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ γηΐνου ἠλεκτρισμοῦ. Ἀλλὰ τότε θὰ εὑρίσκοντο ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ πάντες οἱ ἐκεῖ μεταβαίνοντες, καθὼς καὶ οἱ εἰς τὰ πέριξ ἐργαζόμενοι θὰ ἔβλεπον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των ἀνωρθουμένας, δίκην θαλασσίων ἐχίνων, καὶ θὰ ὑπέκειντο εἰς πάσας τὰς ἐπιδράσεις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Ἄλλοι δὲ πάλιν, ὅτι ὑπάρχει ὑπόγειον ρεῦμα ὕδατος, ὅπερ ἀνοίγει καὶ κλείει κανονικῶς τὴν ἐμποδίζουσαν τὴν διάβασίν του προεξοχὴν τοῦ βράχου, βαθέως εἰσχωροῦντος εἰς τὴν γῆν.

Τέλος οἱ πολλοὶ οἱ μὴ ἔχοντες γνῶσιν τῆς ἐπιστήμης λέγουν, ὅτι κάτι ἀφοριστικὸ ἢ διαβολικὸ κρύπτεται ὑπὸ τὴν γῆν.

Τίποτε ἀδύνατο.—Ἴσως καὶ νὰ ἔχωσι δίκαιον. Πολὺ πιθανὸν ὁ Ἥφαιστος ἐνταῦθα νὰ ἔχῃ ἱδρύσει τὸ χαλκεῖόν του, οἱ δὲ Κύκλωπες κατασκευάζουσι τὰς βροντὰς καὶ ἀστραπὰς τοῦ Ὀλύμπου.

Ὁ νοῦς πάντα ἐρευνᾷ
καὶ κρίνει ὅπως τὸν ἀφορᾷ.

Κάποτε ἐπεσκέφθην καὶ ἐγὼ τὴν εἰρημένην Πέτραν. Ἀνῆλθον ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐξαπλωθεὶς ἠρώτων τὸν ἑαυτόν μου ζητῶν νὰ μάθω τὸ αἴτιον τῆς κινήσεώς της, ἀλλ' ἡ Πέτρα ἐκινεῖτο ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀποκοιμίσῃ τὰς σκέψεις μου, ὡς ἡ ἀγαθὴ τροφὸς λικνίζει τὸ χαριτωμένον μωρό, καὶ ὡς νὰ μοὶ ἔλεγε· Δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃς τὸ ἄγνωστον.

Ἰάσων Ἀσάνης.

Ἡ σοφία τοῦ λαοῦ.

Ὅποιος περπατεῖ μυρίζει κι' ὅποιος κάθεται βρωμάει.

Ὁ ὑπερήφανος φτωχὸς σέρνει τ' ἁμάξι του μὲ τὰ δόντια.

Μάθε τέχνην καὶ ἂς κοιμᾶται.

Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΠΩΛΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΣΚΗΝΑΣ ΤΡΕΙΣ

(Ἱστορία πραγματική)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μουλαρίδου κάθηνται πλησίον τῆς τραπέζης.

Μουλαρίδης. *(Ἀναγινώσκων τὸν λογαριασμὸν τοῦ παντοπώλου.) Στὰς 8 τοῦ μηνὸς μία ὀκᾶ ζάχαρι... (Πρὸς τὴν γυναῖκά του.) Θυμᾶσαι νὰ πήραμε στὰς 8 ζάχαρι;*

Μουλαρίδου. *Ναί, πήραμε, ἐξακολούθει.*

Μουλαρίδης. *(Ἀναγινώσκει) Πάλε στὰς 8 τοῦ μηνὸς 100 δράμια καφέ. (Πρὸς τὴν γυναῖκά του) Ἔτσι εἶναι;*

Μουλαρίδου. *Σωστό.*

Μουλαρίδης. *(Ἀναγινώσκει) Στὰς 10, 5 λεμόνια, 150 δράμια βούτυρο. (Πρὸς τὴν σύζυγον του) Ἔτσι εἶναι;*

Μουλαρίδου. *Μάλιστα.*

Μουλαρίδης. *Στὰς 11 ἑκατὸ δράμια* **ταφτό,** *στὰς 12 τριακόσια δράμια* **ταφτό.**

Μουλαρίδου. *Μὰ στάσου, βρὲ ἀδελφέ, τί διαβάζεις ἐκεῖ, τὶ θὰ πῇ* **ταφτό, ταφτό.**

Μουλαρίδης. *Μὰ ἐμένα ρωτᾷς; Καὶ ποῦ ξέρω γὼ ἀφοῦ σὺ τὰ ψουνίζεις;*

Μουλαρίδου. *Μὰ μήπως ξέρω γὼ τὶ λένε ἐδῶ στὴν πόλη μὲ τὸ* **ταφτό...** *(Σκέπτεται) Τοῦ κάκου, ἄντρα, δὲν μπορῶ νὰ τὸ νοιώσω, νὰ πᾶς στὸν παντοπώλη νὰ τόνε ρωτήσῃς.*

Μουλαρίδης. *Καὶ βέβαια, ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν παλιάνθρωπο νὰ μᾶς κλέβῃ μέρα μεσημέρι; (Θέτει τὸν πῖλόν του καὶ ἀπέρχεται) Θὰ τόνε δείξω γὼ* **ταφτό,** *ταφτό, τὸν κλέφτη!*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Μουλαρίδης. *(Θυμωμένος) Καλημέρα σου συνιὸρ μπακάλη.*

Παντοπώλης. *Τί πάθετε, κύριε;*

Μουλαρίδης. *Καὶ μὲ ρωτᾷς ἀκόμη τὶ ἔπαθα; ἔ;*

Παντοπώλης. *Δὲν καταλαβαίνω.*

Μουλαρίδης. *Θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ νὰ καταλάβῃς. Τὶ θὰ πῇ ἐκεῖνο τὸ* **ταφτὸ** *ποῦ ἔχεις γραμμένο στὸ λογαριασμό;*

Παντοπώλης. *Μὰ κύριε..*

Μουλαρίδης. *(Δεικνύων τὸ κατάστιχον) Νὰ διές, ἄνοιξ' τὰ μάτια σου.*

Παντοπώλης. *Καθόλου, κύριε, ἐγὼ δὲν κλέβω,* **Ταφτὸ** *θὰ πῇ τὸ ἴδιο πρᾶμα... Τὶ ἔχει στὸ τεφτέρι πιὸ ἀπάνω; (Παρατηρεῖ εἰς τὸ κατάστιχον) Βούτυρο, ταφτὸ λοιπὸν θὰ πῇ πάλε βούτυρο καὶ* **ταφτὸ** *θὰ πῇ πάλε βούτυρο... Τὶ θαρρεῖς ἀφεντικό, ἐγὼ ξέρω, μοῦ τὄμοιθε ἕνας δάσκαλος τοῦ Φαναριοῦ.*

Μουραλίδης. *Μὲ τὸ συμπάθιο. Κατάλαβα. Ὥστε λοιπὸν εἶναι πάλε βούτυρο. Χαῖρε. (Ἀναχωρῶν.)*

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μουλαρίδης. *(Γελῶν) Γυναῖκα, εἶμαι ἕνα μεγάλο ζῶο, καὶ σὺ εἶσαι* **ταφτό.**

Ξερόφυλλος

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΝΔΡΕΥΕΣΘΕ

ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ

Καὶ αὐτὸς εἶναι ἔμπορος ἀλλὰ πωλεῖ χρυσόν, ἄργυρον καὶ πρὸ πάντων χαρτιὰ διαφόρων χρωμάτων καὶ εἰδῶν, χαρτιὰ τῶν ὁποίων ἡ ἀξία εἶναι ὅλως συμβατικὴ καὶ δύναται εἰς μίαν στιγμὴν νὰ ἐκμηδενισθῇ ἢ νὰ δεκατλασιασθῇ. Αὐτὸς εἶναι ὁ κίνδυνος τοῦ ἐπαγγέλματος. Ὁ Τραπεζίτης δύναται εἰς μίαν στιγμὴν νὰ καταστραφῇ χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι τίμιος. Ἔχει πολλὰς καὶ ποικίλας σχέσεις καὶ ἀσχολίας, οἱ δὲ ἀριθμοὶ πάντοτε τὸν παρακολουθοῦσιν, ὥστε ἡ σύζυγός του πρέπει ν' ἀποφασίσῃ ὅτι δὲν θὰ εἶναι πάντοτε προσεκτικὸς ἀκροατής της.

ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ἡ λέξις περιλαμβάνει τοὺς γλύπτας, τοὺς μουσικούς, τοὺς ἠθοποιούς. Προσέχετε, ὁ μεγαλοφυὴς καλλιτέχνης εἶναι ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν μεγαλοφυΐαν του, ὁ μέτριος εἶναι μάταιος, φθονερὸς καὶ ὀργίλος. Προσέχετε ἀπ' αὐτούς.

ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΤΗΜΑΤΙΑΣ

Ἐδῶ περιλαμβάνεται ὁ ἰδιοκτήτης γαιῶν, εἶναι σχεδὸν ὅμοιος πρὸς τὸν βιομήχανον, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν μηχανικῶν καὶ χημικῶν προόδων, αἵτινες ἐφαρμόζονται σήμερον εἰς τὴν γεωργίαν. Ἐὰν ὁ ἴδιος διευθύνει τὴν ἐκμετάλευσιν τῶν γαιῶν του μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι ηὕρατε τὸν ἰδανικὸν σύζυγον. Ἄνθρωπος ἀπασχολημένος, πεπαιδευμένος, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὴν φύσιν καὶ ζῇ πάντοτε ἐν αὐτῇ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχῃ καλὴ καρδιά. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ζωὴ συνεχὴς μέσα στὴν ἐξοχὴν εἶναι μονότονος, ὅμως ὑπάρχει ἡ ἀνάγνωσις ἡ μουσική, ὁ κῆπος, τὸ κυνῆγι. Καὶ πῶς νὰ στεναχωρεθῇ κανεὶς μὲ τόσα πράγματα!!

ΣΥΖΥΓΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΣ

Αὐτὸς εἶναι ὁ ὀλιγώτερον ἀπασχολημένος ἀπὸ τὸν τραπεζίτην καὶ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν ἔμπορον. Μόνος αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ πληροφορίας ἀσφαλεῖς διὰ τὸν χαρακτῆρά του. Παρατηρήσατε πῶς φέρεται πρὸς τοὺς ἐργάτας του καὶ ἀναλόγως, τηρουμένων τῶν ἀποστάσεων, θὰ φερθῇ καὶ πρὸς σᾶς. Ἂν φέρεται ς' αὐτοὺς καλὰ, θὰ φερθῇ καλὰ καὶ πρὸς σᾶς, ἄλλως θὰ ἔχετε ἐμπρός σας τὸν τυραννίσκον ποῦ περιγράψαμε πρωτήτερα.

ΣΥΖΥΓΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἄλλοτε τὸν ἐζητοῦσαν πολύ, ὅταν καὶ ὁ ἐλάχιστος δικηγόρος τῶν ἐπαρχιῶν ἦτο προωρισμένος διὰ βουλευτὴς τώρα ὅμως ποῦ οἱ νομοθέται μας περισυλλέγονται καὶ ἐκ τῶν ἄλλων τάξεων ζητεῖται ὀλιγώτερον. Δι' αὐτὸν ἔχομεν νὰ σᾶς δώσωμεν μίαν συμβουλήν. Σκεφθῆτε πρὶν νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά σας, ὅτι πρέπει νὰ εὑρίσκετε φυσικώτατον ὅτι ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας σας ἐξοδεύει ἔξω τῆς οἰκίας σας τὰ καλλίτερά του λόγια.

Διατκευὴ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

(Ἕπεται τὸ τέλος.) *Δος* ***Δ. Ε.***

Μέθυσος

— Τὶ νὰ κάμω νὰ σωθῶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν τυραννίαν;

— Τί ἔχεις, φίλε μου;

— Βλέπω διπλᾶ.

— Κλεῖσε τότε τὸ ἕνα σου μάτι.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 6ου ἀριθμοῦ.)

— *Εἶσαι ἀδύνατη ἀπὸ τὴ λιποθυμία, τῇ εἶπον. Θὰ μὲ ρίψῃς μέσ' στὸν ποταμό.*

Καὶ ἐσήκωσα τὰ φορέματά μου καὶ εἰσῆλθον δρομαῖος εἰς τὸ ρεῦμα, πρὶν ἐκείνη προφθάσῃ νὰ μὲ κρατήσῃ. Εἶχον ἐμπιστευθῆ εἰς τὰς δυνάμεις μου πλέον ἢ ὅ,τι ἔπρεπε. Διότι πρὶν σκεφθῶ νὰ ὑποχωρήσω, τὰ γόνατά μου ἐλύγισαν, οἱ πόδες μου ἔχασαν τὸ στήριγμά των, καί, ἀνατραπεὶς παρεσύρθην ὑπὸ τοῦ χειμάρρου ὡς κέλυφος καρύου.

Μία σπαρακτικὴ κραυγὴ φρίκης εἶνε πᾶν ὅ,τι ἐνθυμοῦμαι ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα. Ἦτον ἡ φωνὴ τῆς μητρός μου, ἥτις ἐρρίφθη εἰς τὰ ρεύματα διὰ νὰ μὲ σώσῃ.

Πῶς δὲν ἔγεινα αἰτία νὰ πνιγῇ καὶ ἐκείνη μετ' ἐμοῦ, εἶνε θαῦμα. Διότι ὁ χείμαρρος ἐκεῖνος ἔχει κακὴν φήμην παρ' ἡμῖν. Καὶ ὅταν λέγουν περί τινος «τὸν ἐπῆρε τὸ ποτάμι», ἐννοοῦν ὅτι ἐπνίγη εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν χείμαρρον.

Καὶ ὅμως ἡ μήτηρ μου λιγόθυμος καθὼς ἦτο, κατάκοπος, βεβαρυμένη ἀπὸ ἐπαρχιακὰ φορέματα, ἱκανὰ νὰ πνίξουν καὶ τὸν δεξιώτερον κολυμβητήν, δὲν ἐδίσταση νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν αὐτῆς εἰς κίνδυνον. Ἐπρόκειτο νὰ μὲ σώσῃ καὶ ἂς ἤμην ἐκεῖνό της τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον προσέφερεν ἄλλοτε εἰς τὸν Θεὸν ὡς ἀντάλλαγμα ἀντὶ τῆς θυγατρός της.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον καὶ μὲ ἀπέθεσε χαμαὶ ἀπὸ τὸν ὦμόν της, ἤμην ἀκόμη παραζαλισμένος. Διὰ τοῦτο, ἀντὶ νὰ αἰτιαθῶ τὴν ἀπρονοησίαν μου διὰ τὸ συμβάν, ἀπέδωκα αὐτὸ εἰς τὰς ἐργασίας τῆς μητρός μου.

— *Μὴ δουλεύῃς πιά, μάννα, τῇ εἶπον, ἐνῷ ἐκείνη μ' ἐνέδυε στεγνὰ φορέματα.*

— *Ἀμ' ποιὸς θὰ μᾶς θρέψῃ, παιδί μου, 'σὰν δὲν δουλεύω ἐγώ; ἠρώτησεν ἐκείνη στενάζασα.*

— *Ἐγώ, μάννα! ἐγώ! τῇ ἀπήντησα τότε μετὰ παιδικοῦ στόμφου.*

— *Καὶ τὸ ψυχοπαῖδί μας;*

— *Κ' ἐκεῖνο ἐγώ!*

Ἡ μήτηρ ἐμειδίασεν ἀκουσίως, διὰ τὴν ἐπιβλητικὴν στάσιν, ἣν ἔλαβον, προφέρων τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην. Ἔπειτα διέκοψε τὴν ὁμιλίαν ἐπειποῦσα.

— *Ἀμ' θρέψε δὰ πρῶτα τὸν ἑαυτόν σου καὶ ὕστερα βλέπουμε. Δὲν παρῆλθε πολὺς καιρὸς καὶ ἀπηρχόμην εἰς τὰ ξένα.*

Ἡ μήτηρ βεβαίως οὐδ' ἐσημείωσε κἂν τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην. Ἐγὼ ὅμως ἐνθυμούμην πάντοτε, ὅτι, ἡ αὐταπάρνησίς της μοὶ ἐχάρισε διὰ δευτέραν φορὰν τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν τῇ ὤφειλον. Διὰ τοῦτο εἶχον τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην ἐπὶ τῆς καρδίας μου, καὶ ὅσον ἐμεγάλωνα, τύσῳ σπουδαιότερον ἐνόμιζα τὸν ἑαυτόν μου ὑποχρεωμένον πρὸς ἐκπλήρωσίν της.

— *Μὴ κλαίγῃς μητέρα, τῇ εἶπον ἀναχωρῶν. Ἐγὼ πηγαίνω πιὰ νὰ κάμω παράδες. Ἔννοια σου! Ἀπὸ τώρα θὰ σὲ θρέφω καὶ σένα καὶ τὸ παραπαῖδί σου. Ἀλλά, ἀκούεις; Δὲν θέλω πιὰ νὰ δουλεύῃς!*

Δὲν ἤξευρον ἀκόμη, ὅτι δεκαετὲς παιδίον ὄχι τὴν μητέρα, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἑαυτόν του δὲν δύναται νὰ θρέψῃ. Καὶ δὲν ἐφανταζόμην, ὁποῖαι φοβεραὶ περιπέτειαι μὲ περιέμενον καὶ πόσας πικρίας ἔμελλον ἀκόμη νὰ ποτίσω τὴν μητέρα μου δια τῆς ξενιτείας ἐκείνης δι' ἧς ἤλπιζον νὰ τὴν ἀνακουφίσω.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὄχι μόνον βοήθειαν, ἀλλὰ οὐδὲ μίαν ἐπιστολὴν κατώρθωσα νὰ τῇ στείλω. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη παρεμόνευεν εἰς τοὺς δρόμους, ἐρωτῶσα τοὺς διαβάτας μὴ μὲ εἶδον πουθενά.

Πότε τῇ ἔλεγον, ὅτι ἐδυστύχησα ἐν Κων)πόλει καὶ ἐτούρκευσα.

— *Νὰ φᾶνε τὴ γλῶσσά τους ποῦ τὄβγαλαν!—ἀπεκρίνετο ἡ μήτηρ μου. Αὐτὸς ποῦ λένε, δὲν 'μπορεῖ νὰ ἦτον τὸ παιδί μου!— 'Αλλὰ μετ' ὀλίγον ἐκλείετο περίτρομος εἰς τὸ εἰκονοστάσιόν μας, καὶ προσηύχετο δακρύουσα πρὸς τὸν Θεὸν διὰ νὰ μὲ φωτίσῃ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πίστην τῶν πατέρων μου.*

Πότε τῇ ἔλεγον, ὅτι ἐνανάγησα εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Κύπρου, καὶ ἐπαιτῶ ρακένδυτος εἰς τοὺς δρόμους.

— *Φωτιὰ νὰ τοὺς κάψῃ, ἀπεκρίνετο ἐκείνη. Τὸ λὲν ἀπὸ τὴ ζούλια τους. Τὸ παιδί μου θενἄκανε κατάστασι καὶ πά 'στὸν Ἅγιο Τάφο.*

'Αλλὰ μετ' ὀλίγον ἐξήρχετο εἰς τοὺς δρόμους, ἐξετάζουσα τοὺς διαβατικοὺς ἐπαίτας, καὶ μετέβαινεν ὅπου ἠκούετο κανεὶς καραβοτσακισμένος μὲ τὴν θλιβερὰν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψῃ ἐν αὐτῷ τὸ ἴδιόν της τέκνον, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὰ στερήματά της, ὅπως τὰ εὕρω ἐγὼ εἰς τὰ ξένα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἄλλων.

Καὶ ὅμως, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ τῆς θετῆς αὐτῆς θυγατρός, τὰ ἐλησμόνει ὅλα ταῦτα καὶ ἐφοβέριζε τοὺς ἀδελφούς μου, ὅτι ἐλθὼν ἀπό τὰ ξένα θὰ τοὺς ἐντροπιάσω διὰ τῆς γενναιότητός μου, καὶ θὰ προικίσω καὶ θὰ ὑπανδρεύσω τὴν κόρην της ἐν πομπῇ καὶ παραπάξει,

— *Ἔ; 'Αμ' τὶ θαρρεῖτε! 'Εμένα τὸ παιδί μου μὲ τὸ ὑποσχέθηκε! Ἂς ἔχῃ τὴν εὐχή μου!*

Εὐτυχῶς αἱ κακαὶ ἐκεῖναι εἰδήσεις δὲν ἦσαν ἀληθεῖς. Καὶ ὅταν μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, ἐπέστρεψα εἰς τὸν οἶκόν μας, ἤμην εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὡς πρὸς τὴν μητέρα μου, ἡ ὁποία ἦτο τόσον ὀλιγαρκής. Ὡς πρὸς τὸ ψυχοπαῖδί της ὅμως δὲν μ' εὗρε τόσον πρόθυμον, ὅσον ἤλπιζεν. 'Απ' ἐναντίας μόλις εἶχον φθάσει καὶ ἐξεφράσθην ἐναντίον τῆς διατηρήσεώς του, πρὸς μεγίστην τῆς μητρός μου ἔκπληξιν.

Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν ἤμην κυρίως ἐναντίος τῆς ἀδυναμίας τῆς μητρός μου. Τὴν πρὸς τὰ κοράσια κλίσιν της τὴν εὕρισκον σύμφωνον πρὸς τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς πόθους μου.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπεθύμουν περισσότερον, παρὰ νὰ εὕρω ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκόν μας μίαν ἀδελφήν, τῆς ὁποίας ἡ φαιδρὰ μορφὴ κ' αἱ συμπαθητικαὶ φροντίδες νὰ ἐξορίσουν ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὴν ἐκ τῆς μονώσεως μελαγχολίαν, καὶ νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τῆς μνήμης μου τὰς κακοπαθείας ὅσας ὑπέστην ἐν τῇ ξένῃ. Πρὸς ἀνταλλαγὴν ἐγὼ θὰ ἐπροθυμούμην νὰ τῇ διηγοῦμαι τὰ θαυμάσια τῶν ξένων χωρῶν, τὰς περιπλανήσεις καὶ τὰ κατορθώματά μου, καὶ θὰ ἤμην πρόθυμος νὰ τῇ ἀγοράζω ὅ,τι ἀγαπᾷ· νὰ τὴν ὁδηγῶ εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰς πανηγύρεις· νὰ τὴν προικίσω, καὶ τέλος νὰ χορεύσω εἰς τοὺς γάμους της.

'Αλλὰ τὴν ἀδελφὴν ταύτην τὴν ἐφανταζόμην ὡραίαν καὶ συμπαθητικήν, ἀνεπτυγμένην καὶ ἔξυπνον, μὲ γράμματα, με χειροτεχνήματα, μὲ ὅλας ἐν γένει τὰς ἀρετὰς ὅσας εἶχον αἱ κόραι τῶν χωρῶν, ὅπου ἔζων μέχρι τότε. Καὶ ἀντὶ τούτων ὅλων τὶ εὗρον; 'Ακριβῶς τὸ ἀντίθετον.

Ἡ θετή μου ἀδελφὴ ἦτον ἀκόμη μικρά, καχεκτική, κακοσχηματισμένη, κακόγνωμος καὶ πρὸ πάντων δύσνους, τόσον δύσνους, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μ' ἐνέπνευσεν ἀντιπάθειαν.

— *Δός το 'πίσω τὸ Κατερινιώ, ἔλεγον μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα μου. Δός το 'πίσω, ἂν μ' ἀγαπᾷς. Αὐτὴν τὴν φορὰν σὲ τὸ λέγω μὲ τὰ σωστά μου! 'Εγὼ θὰ σὲ φέρω μίαν ἄλλην ἀδελφὴν ἀπὸ τὴν Πόλι. Ἕνα εὔμορφο κορίτσι, ἕνα ἔξυπνο, ποῦ νὰ στολίσῃ μίαν ἡμέραν τὸ σπίτι μας.*

Ἔπειτα περιέγραφα μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα, ὁποῖον θὰ ἦτο τὸ ὀρφανόν, τὸ ὁποῖον ἔμελλον νὰ τῆς φέρω, καὶ πόσον πολὺ θὰ τὸ ἠγάπων.

Ὅταν ὕψωσα τὰ βλέμματά μου πρὸς αὐτὴν εἶδον μετ' ἐκπλήξεώς μου, ὅτι τὰ δάκρυά της ἔρρεον σιγαλὰ καὶ μεγάλα ἐπὶ τῶν ὠχρῶν αὐτῆς παρειῶν, ἐνῷ οἱ ταπεινωμένοι της ὀφθαλμοὶ ἐξέφραζον μίαν ἀπερίγραπτον θλῖψιν!

Ὁ νέος ἀστυνόμος. *Κοίταξε τί γουστόζο ποῦ εἶναι . . .*

Ὁ παλαιὸς ἀστυνόμος. *Στὴν ἀρχὴ σοῦ φαίνεται γουστόζο, ὕστερα συνηθίζεις καὶ στὸ τέλος οὔτε κἂν προσέχεις . . .*

— *Ὦ! εἶπε μετ' ἀπελπιστικῆς ἐκφράσεως. 'Ενόμισα ὅτι σὺ θὰ ἀγαπήσῃς τὴν Κατερινιὼ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἀπατήθηκα! 'Εκεῖνοι δὲν θέλουν διόλου ἀδελφήν, καὶ σὺ θέλεις μίαν ἄλλην. Καὶ τί φταίγει τὸ φτωχό, 'σὰν ἔγεινεν ὅπως τὸ ἔπλασεν ὁ Θεός. Ἂν εἶχες μίαν ἀδελφήν, ἄσχημην καὶ μὲ ὀλίγον νοῦν, θὰ τὴν ἔβγαζες δι' αὐτὸ μέσα 'στοὺς δρόμους, γιὰ νὰ πάρῃς μίαν ἄλλην, εὔμορφην καὶ γνωστικήν . . .*

— *Ὄχι, μητέρα! Βέβαια ὄχι! ἀπήντησα ἐγώ. Μὰ ἐκείνη θὰ ἦτο παιδί σου, καθὼς καὶ ἐγώ. 'Ενῷ αὐτὴ δὲν σοῦ εἶνε τίποτε. Μᾶς εἶνε ὅλος διόλου ξένη. Τίποτα.*

— *Ὄχι! ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ μου μετὰ λυγμῶν, ὄχι! Δὲν εἶνε ξένο τὸ παιδί! Εἶνε δικό μου! Τὸ ἐπῆρα τριῶν μηνῶν ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τὸ λείψανο τῆς μάννας του· καὶ ὁσάκις ἔκλαιγε, τοῦ ἔβαζα τὸ βυζί μου 'στὸ στόμα του, γιὰ νὰ τὸ πλανέσω· 'καὶ τὸ ἐτύλιξα μὲς τὰ σπάργανά σας, καὶ τὸ ἐκοίμισα μέσ' στὴν κούνια σας. Εἶνε δικό μου τὸ παιδί, καὶ εἶνε ἀδελφή σας!*

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἐπρόφερεν ἰσχυρῶς καὶ μετ' ἐπιβλητικοῦ τρόπου, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς καὶ μὲ παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτί. 'Επερίμενε προκλητικῶς τὴν ἀπάντησίν μου. 'Αλλ' ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα νὰ προφέρω λέξιν. Τότε ἐχαμήλωσε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξηκολούθησε μὲ ἀσθενῆ φωνὴν καὶ θλιβερὸν τόνον:

— *Ἔ! τί νὰ γείνῃ! Κ' ἐγὼ τὸ ἤθελα καλλίτερο, μὰ—ἡ ἁμαρτία μου, βλέπεις, δὲν ἐσώθηκεν ἀκόμη. Καὶ τὸ ἔκαμεν ὁ Θεὸς τέτοιο, διὰ νὰ δοκιμάσ τὴν ὑπομονή μου, καὶ νὰ μὲ σχωρέσῃ. Εὐχαριστῶ σε, Κύριε!*

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἔθηκε τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πλήρεις δακρύων πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔμεινεν οὕτως ἐπί τινας στιγμὰς σιγῶσα.

— *Κάτι θὰ ἔχῃς στὴν καρδιά, μητέρα, εἶπον τότε μετά τινος δειλίας. Μὴ θυμώνῃς!*

Καὶ λαβὼν ἐφίλησα τὴν παγερὰν αὐτῆς χεῖρα πρὸς ἐξιλέωσιν.

— *Ναί! εἶπεν ἐκείνη ἀποφασιστικῶς. Ἔχω κάτι ἐδῶ μέσα βαρύ, πολύ βαρύ, παιδί μου! Ὡς τώρα τὸ γνωρίζει μόνον ὁ Θεὸς καὶ ὁ πνευματικός μου. 'Εσὺ εἶσαι διαβασμένος καὶ συντυχαίνεις καμμιὰ φορὰ 'σὰν τὸν ἴδιο τὸν πνευματικό, καὶ καλλίτερα. Σήκω, κλεῖσε τὴ θύρα, καὶ κάτσε νὰ σὲ τὸ 'πῶ, ἴσως μὲ παρηγορήσῃς ὀλίγο, ἴσως μὲ λυπηθῇς, καὶ ἀγαπήσῃς τὸ Κατερινιώ, 'σὰν νἄταν ἀδελφή σου.* (*Ἕπεται τὸ τέλος*).

Διαγώνισμα. *Τὰ ἄνω τεμάχια προσαρμοζόμενα δύνανται νὰ ἀποτελέσουν κάτι, ἂν ὁ ἀναγνώστης κατορθώσῃ νὰ τὰ προσαρμόσῃ καὶ ἀποκαλύψῃ οὕτως τί εἶναι αὐτὸ τὸ κάτι, θὰ λάβῃ ὡς δῶρον μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τοῦ «Ἐπικαίρου».*

— Γιατὶ κλαῖς ἔτσι: Δὲν ντρέπεσαι;
Καὶ ὁ μικρὸς διακόπτων τοὺς κλαυθμούς του, λέγει:
— Μὰ δὲν ξέρω ἀλλοιῶς.

— Φαντάσου ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἠρραβωνίσθη ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου κατὰ τὸ ταξείδιόν του ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ἀθήνας.

— Ὁρίστε μία ἀπόδειξις ἐπὶ πλέον, ὅτι οἱ κίνδυνοι εἰς τὴν θάλασσαν δὲν ἐξέλιπον μ' ὅλας τὰς τελειοποιήσεις τῶν ἀτμοπλοίων.

Ἐπὶ ἑκάστου βαγονίου τῶν Ἀνατ. Σιδηροδρόμων ἀνεγινώσκετο ἄλλοτε τὸ ἑξῆς: «Ἀπαγορεύεται τὸ θέτειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν καθισμάτων.» Κάποιος ὅμως τῶν ἐπιβατῶν ἐπρόσθεσε διὰ μολυβδοκονδύλου: «Διὰ νὰ μὴ λερώσετε τὰ ὑποδήματά σας.»

— Κύριε τραπεζῖτα, ζητῶ εἰς γάμον τὴν κόρην σας. Εἶμαι πτωχός, ἀλλὰ τὶ νὰ κάμω ποῦ τὴν ἀγαπῶ πολύ.
— Ποίαν τῶν δύο;
— Τὴν μικροτέραν.
— Εἶναι ἀραβωνιασμένη.
— Δὲν πειράζει, παίρνω τότε τὴν μεγαλειτέραν.

Ἓν φάρμακον διὰ τὰ παιδία ποῦ κλαίουν

Θέλετε νὰ μὴ κλαίουν τὰ παιδιά σας; Τὸ φάρμακον εὑρέθη καὶ δὲν εἶναι καὶ πολὺ δαπανηρόν. Ὅταν τὸ παιδί σας κλαίῃ βάζετε διὰ τοῦ φωνογράφου τὴν φωνήν του. Ὅταν ἐπαναλάβῃ τὰ κλάμματα θέσατε εἰς ἐνέργειαν τὸν φωνόγραφον. Τὸ παιδίον ἀμέσως θὰ κάμῃ μίαν κίνησιν, θὰ παρατηρήσῃ περίεργον ἐκεῖ ἔνθα ἐξέρχεται ἡ φωνή. Καὶ θὰ παύσῃ κλαῖον. Τὸ πείραμα τοῦτο ἐγένετο πολλάκις εἰς ἣν Ἀμερικὴν καὶ ἐπέτυχε θαυμασίως.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Εἰς τὸν πρῶτόν μας διαγωνισμόν, μᾶς ἐστάλησαν ἕνδεκα μεταφράσεις, φέρουσαι τέσσαρας διαφόρους τίτλους: **Ἡ ἑτερογενής, ὁ ἀλλότριος, ἄπατρις καὶ ὁ ξένος.** *Διὰ τῶν περισσοτέρων τὸ λεπτὸν σοννέτον τοῦ Σουλῆ Προυδώμ ἔγινε θάλασσα. Οἱ περισσότεροι τῶν ἀποστειλάντων, φαίνεται, ὅτι οὔτε τὴν μίαν γλῶσσαν ἐγνώριζον, οὔτε τὴν ἄλλην καὶ ἕνεκα τούτου αἱ μεταφράσεις των σχεδὸν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὸ πρωτότυπον. Ἐκτὸς τούτων καὶ οἱ στίχοι των εἶναι τόσον ἄτεχνοι, τόσον χαλαροί, τόσον πεζοί, ὥστε μαρτυροῦν ὅτι οἱ φιλοδοξήσαντες νὰ ὀνομασθοῦν ποιηταί, πρώτην φορὰν ἤδη λαμβάνουν τὴν πέννα ἀνὰ χεῖρας. Οἱ ἄλλοι ἐπλησίασαν κάπως τὸ νόημα τοῦ Γάλλου ποιητοῦ, ἀλλὰ μὲ τοιαύτην ὠχρὰν ἀπόδοσιν, μὲ ἐπιμονὴν εἰς τὰς λέξεις καὶ μὲ στίχους τόσον πλαδαρούς, ὥστε ἠδύναντο νὰ ἀσχημίσουν καὶ τὴν φωτεινοτέραν ἰδέαν.*

Τὸ σχετικῶς καλήτερον, τὸ ὁποῖον ἀξιοῦται καὶ τοῦ μικροῦ βραβείου τοῦ «Ἐπικαίρου,» τὸ ὁποῖον δὲ θὰ εἶναι αὐτόχρημα ἁμάρτημα, ἐὰν θελήσωμεν νὰ τὸ συγκρίνομεν πρὸς τὰ λοιπά, ἀνήκει εἰς τὸν εὐέλπιδα ποιητὴν κ. Ὅμηρον Μπεκέ, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε μὲ κάποιαν εὐσυνειδησίαν νὰ ἀποδώσῃ τὸ νόημα εἰς στίχους σφιχτοδεμένους καὶ χωρὶς ἀσυγχώρητα ψεγάδια. Παραθέτομεν τὴν μετάφρασιν.

Ἡ σύνταξις.

Ο ΞΕΝΟΣ

Συχνὰ ρωτιοῦμαι μοναχός: Ποιὸ γένος σ' ἔχει πλάσει,
Καὶ τὴν καρδιά σου τίποτα δὲ δέν' ἢ δὲ μεθᾷ;
Ἡ σκέψη σου, τὸ σῶμά σου δὲ βρίσκει νὰ χορτάσῃ;
Μήπως ἡ Μοῖρα σ' ἔγραψεν ἀτέλειωτ' ἀγαθά;

Κι ὡστόσο ποιὸν παράδεισον ἔχεις ποτέ σου χάσει;
Σὰν ποιὸς ὑπέρλαμπρος σκοπὸς σὲ πῆρε δουλευτή;
Καὶ δὲ θωρᾷς παρὰ κακὸ κι ἀσκήμια μὲς τὴν πλάση,
Ποιὸ νἆναι αὐτὸ τὸ κάλλος σου κι αὐτή σου ἡ ἀρετή;

Στοὺς θείους μου τοὺς στοχασμούς, στὴν ἄστατή μου [ἐλπίδα
Γιὰ κάποιον ἄγνωστ' οὐρανό, ταιριάζει μιὰ πατρίδα:
Τοῦ κάκου μὲς τὴν ἄγονη καρδιά μου τὴ ζητῶ.

Κι ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ βάσανα, ποῦ ψάλλω τρομαγμένος,
Γροικῶ νὰ κλαίῃ μέσα μου κάποιος μεγάλος ξένος,
Ποὺ κρύφτει τὴν πατρίδα του καὶ τ' ὄνομά του αὐτό.

Ὅμηρος Μπεκές.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον **Ἡ. Π., Μακροχώριον.** — *Ἐλάβομεν τὸ ἐπισκεπτήριόν σας. Εἰς τὸ γραφεῖον μᾶς εὑρίσκετε κάθε ἀπομεσήμερον. Σᾶς περιμένομεν.*

Κον **Δ. Ὁ., Πέραν.** — *Ἐλάβομεν τὴν συνδρομήν σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Τὰ φύλλα θὰ σᾶς σταλῶσι τὸ Σάββατον.*

Κον **Ἀν. Κ., Πέραν.** — *Δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν. Πρῶτον, διότι δὲν εἴμεθα εἰδικοὶ καὶ δεύτερον, διότι καὶ ἂν εἴμεθα εἰδικοὶ ἀπαιτεῖτο μακρὸς χρόνος ὅπως ἀναδιφισθῶσι τὰ σχετικὰ συγγράμματα.*

Δίδα **Κ. Κ., Μέγα Ρεῦμα.** — *Τὸ ποιηματάκι σας τὸ ἐλάβομεν. Μὴν ἀνησυχῆτε, εἰς τὸ περασμένον φύλλον δὲν σᾶς ἀπηντήσαμεν ἐλλείψει χώρου, ὅπως δὲν ἀπηντήσαμεν εἰς πολλούς.*

Κον **Ε. Σ., Πρίγκηπον.** — *Πῶς δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἀλλέως, τὸ σφάλμα εἶναι εἰς τὰ χαριτωμένα μας ταχυδρομεῖα. Ἡμεῖς ἀποστέλλομεν τὸ φύλλον τακτικῶς κατὰ Σάββατον, φαίνεται ὅτι οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦν καλήτερον νὰ ὀνομασθοῦν ἀργοδρομικοὶ ὑπάλληλοι ἐννοοῦν νὰ κοιμηθῇ μίαν βραδιὰν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἢ ἀργοδρομεῖον.*

Κον **Ε. Δ., Χάλκην.** — *Ὡραία ἡ περιγραφήσας τῆς Πριγκήπου, μᾶς φέρετε εἰς τὰ μαγικά της δασάκια, ὅπου ἐπεράσαμε καὶ ἡμεῖς λαμπρὰς ἡμέρας ἄλλοτε. Ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιον, διὰ τοῦ ὁποίου στολίζετε τὴν περιγραφήν σας περιέχει τόσας* **ἀνοικτότητας,** *ὡς τὸν ὁρίζοντα τῆς ὡραίας νήσου. Καὶ τοῦτο ἴσως δὲν εἶναι ἡ κυριωτέρα αἰτία, ποῦ μᾶς ἀναγκάζει νὰ μὴ τὴν δημοσιεύσωμεν, ὅσον, καθὼς διατείνεσθε, εἶναι ἀλαθινὴ ἱστορία. Δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ χρησιμεύσωμεν ὡς ὄργανα ἀποκαλύψεων. Στείλατέ μας τίποτε ἄλλο.*

Λόγιον, Πέραν. — *Εἰς τὸ παρὸν φύλλον δημοσιεύομεν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μεταφραστικοῦ μας διαγωνισμοῦ. Δυστυχῶς αἱ σταλεῖσαι μεταφράσεις ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν ἦσαν ἐλεειναὶ καὶ ἀξιοδάκρυτοι. Ἡ πόλις μας ἔχει πέντε δέκα λογίους, οἵτινες δυστυχῶς μέχρι σήμερον δὲν κατώρθωσαν νὰ βγάλουν μαθητάς.*

Ἀντωνέτταν, Πέραν. *Σᾶς συγχαίρομεν.*

ΤΗΝ ἐργολαβίαν τοῦ «Ἐπικαίρου» ἀνέλαβον διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ περίχωρα οἱ ἐνταῦθα πράκτορες ἑλληνικῶν ἐφημερίδων κ. κ. Γιαννόπουλος καὶ Δημητρόπουλος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ εἰς φυλλάδια 10 παράδων «Ὁ Σύλλογος τῶν Ἀγάμων» καὶ τὸ «Φίφτυ τοῦ», ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδοτικοῦ γραφείου Βασιλείου Τσαγκάρη καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καπνοπωλεῖα καὶ ὑπὸ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν. «Ὁ Σύλλογος τῶν Ἀγάμων» καὶ τὸ «Φίφτυ τοῦ» ἐμποιεῖ κατάπληξιν ἐν Ἀθήναις διὰ τὰ ἀποκαλυπτικὰ αὐτῶν σημεῖα.—Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐνταῦθα: Γιαννόπουλος καὶ Δημητρόπουλος.

ΕΞΕΔΟΘΗ τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῆς **Τουρκομάχου Ἑλλάδος** *τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ μας Ἀλ. Σούτσου. Τὴν θαυμασίαν ταύτην ἐποποιΐαν, τὴν περιέχουσαν σκηνὰς ἀπὸ τὰ μεγάλα γεγονότα τοῦ 1821 πρέπει νὰ ἀναγνώσουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Πωλεῖται πρὸς 10 παράδες ἕκαστον φυλλάδιον δεκαεξασέλιδον ὑπὸ ὅλων τῶν ἐφημεριδοπωλῶν καὶ καπνοπωλῶν καὶ παρὰ τῷ ἐκδότῃ Σταύρῳ Π. Γεωργιάδῃ, ἐν Γιουκσὲκ-Καλδιρίμ, ἀριθ. 6.*

ΟΛΟΙ εἰς τὴν ἀποθήκην γαιανθράκων **ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ Ν. ΛΙΑΡΟΥ,** *ἐν Οὖν-Καπάν, Τουφεκχανέ, ἀριθμ. 49.*

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

22 — Γιουκσὲκ Καλδιρίμ, — 22.

Παντὸς εἴδους βιβλία νέα καὶ μεταχειρισμένα· βιβλία σπάνια ἐξηντλημένα, δυσεύρετα κ.τ.λ.— Προμήθεια οἱουδήποτε βιβλίου ἐπὶ παραγγελίᾳ καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. — Ἀγορὰ βιβλίων διαφόρων νέων ἢ μεταχειρισμένων καθὼς καὶ ὁλοκλήρων βιβλιοθηκῶν. — Ἐγγραφὴ συνδρομητῶν εἰς ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ περιοδικά. — Ἐργασίαι τυπολιθογραφικαὶ καὶ βιβλιοδετικαί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ε. Β. ΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ
Κουρσοὺμ χάν, ἀριθμ. 3.